EERSTE JAARGANG • 6 JANUARI 1927

Limburg in beeld

ILLUSTRATIE VOOR DE PROVINCIE LIMBURG

No. 14

KANTOOR: VOORSTAD No. 2, SITTARD • TELEFOON 98

ABONNEMENTSPRIJS: 12½ CENT PER WEEK; F. 1.62½ PER KWARTAAL (FR. P. P. F. 1.75) BIJ VOORUITBETALING

HET ZWARTE GOUD WORDT AAN HET LICHT GEBRACHT

Wij schreven indertijd, dat wij ook aan het ondergrondsche werk in de mijnen — een zoo belangrijken tak van Limburgsch bedrijf! — de noodige aandacht zouden wijden. Wij beginnen met de vervulling dier belofte in dit nummer: op een volgende bladzijde vindt de lezer een reeks kieken uit de Staatsmijn »Emma« te Treebeek. En als titelplaat kozen wij een bij die reeks behoorende foto van guitig karakter, die zien laat, hoe het zwarte goud uit de schacht te voorschijn komt en naar de spoorwagens gereden wordt. De ernst van dit bedrijf doet zich bij deze mijnwerkertjes, althans op dit oogenblik, nog niet gelden: een lach van voldoening krult hun met kolengruis opgesierde lippen en wangen.

Alle abonné's deelen in de gratis ongelukkenverzekerings-uitkeeringen F. 2.000.-, F. 250.-, F. 50.- of F. 25.-

Een korte vreugde was de ijspret! Onze fotograaf nam er een kiek van op de vijvers rondom het kasteel Horn.

Dr. J. L. C. Overbosch, te Maastricht, is benoemd tot directeur van het Gemeentelijk Ziekenhuis te Arnhem.

Limburgsche Bijzonderheden

EEN REORGANISATIE

Zooals tot voor korten tijd het Midden-Limburgsche vereenigingsleven in elkaar was gefrommeld, geleek 't wel een mallemolen, waarbij alle mogelijke gezelschappen maar den orgel behoefden te draaien om volk op hun caroussel te krijgen. 't Was een ware concurrentie-revolutie in verschillende gemeenten om Roermond, die elkaar de loef trachtten af te steken met het houden van muziekfeesten en schietpartijen. Dit leven zou in de contreien, waar handboog, kruisboog, burgerwacht, muziek en zang koning kraaien, zijn toppunt bereikt hebben, ware het niet dat enkele deelnemers tot beter inzicht kwamen en bemerkten dat de waarde hunner gezelschappen moest dalen tot het vliesje eener zeepbel. Het afschieten van een „reörganisatie pijl" heeft dan ook in de betrokken kringen langs Maas en Roer zijn doel niet gemist ; want de stormloop naar het blaas en geweerbanket is plotseling gestuit. Alvorens nu de uitwerking van „het schot" nader te bespreken, willen wij een blik werpen in dezen heksenketel even voor het keerpunt.

Als in de wintermaanden de eerste advertentie in de plaatselijke nieuwsbladen verschijnt met een „voorloopige aankondiging" van een schuttersfeest of concours op een der dorpen of gehuchten in den omtrek, dan werkt dit als een knuppel in een hoenderhok. Hierdoor roeren plotseling vele anderen eveneens de trom om toch bijtijds een datum in Juni, Juli of Augustus te bemachtigen. Gewoonlijk hebben al die „voorloopers" veel noten op hun zang. Het regent dan festivals met gelegenheidscocardes als : onze burgerwacht herdenkt haar eerste lustrum door het houden van kringwedstrijden ; de fanfare hoopt haar zilveren bestaan te vieren met een provinciaal muziekfeest ; de „sjötterieg" schrijft een nationaal concours uit bij het gouden jubileum, een honderdjarige oprichting der harmonie met een internationaal driedaagsch p. pp. f. ff. fff. festijn zijn voorbeelden, die dienen als trekpleisters bij de inschrijvingen op dergelijke met veel bombast aangekondigde verjaardagen. Zoodoende zouden op slot van rekening de steden als Roermond, Venlo, Sittard, geen schijn van kans meer hebben voor het organiseeren van groote feesten zonder een jaar te voren hun data te bepalen. Zoo ver is het gelukkig nog niet gekomen, daar de menschen uit den omtrek toch „éérs nao sjtad gaon es get te doon is". In elk geval het dorp aan dorp feestvieren nam zulke afmetingen aan, dat tenslotte eenige vooraanstaande leiders in de muziek er den brui van gaven, langer aan dergelijke publicke vermakelijkheden en samenraapsels van prima korpsen met derde rangs fanfares hun medewerking te verleenen. Genoemde dorpsfeesten, waar nog vroeger, vooral bij zang- en harmonieconcerten, het volk werkelijk meeleefde, zijn dan ook, op enkele uitzonderingen na, in kwantiteit van deelname gestegen, maar in kwaliteit van prestaties tot het vriespunt gedaald.

De schuttersfeesten ook rezen als paddestoelen uit den grond. Zondag-aan Zondag naar de doelen, op den boom of op scherpschutterspartijen. Overal een overladen programma, waaraan reuk noch smaak meer was, zoodat bij deze schietkampen gelijkertijd een kentering ten goede moest komen, om de historische waardigheid onzer schutterijen te behouden.

Men krijgt daarbij nog allerlei verwikkelingen, die het onvermijdelijk gevolg zijn van het dubbele lidmaatschap, bestaande in het feit, dat op de meeste dorpen, hij die lid is van een vereeniging, gewoonlijk ook een werkzaam aandeel heeft in meer andere clubs, waardoor zich somwijlen de mooiste sensatie-films afspelen, doordat driekwart der leden van een muziekgezelschap op éénzelfden dag verplichting heeft bij de handboog of burgerwacht, welke op gelijken datum voor concours hebben ingeschreven. Hierdoor ontstaat tweespalt, die als knagende worm het leven van verscheidene liefhebberijen in de buitengemeenten verlamt en welke ziekte ieder tracht te genezen door de jacht op het bezoek van alle voorkomende feesten der zustervereenigingen.

Hopelijk hebben bovenvermelde feiten duidelijk getoond, dat de besturen hier een nieuwe richting moesten inslaan, wilde het in onze goedige Midden-Limburgsche omgeving niet misloopen met alle roemvolle schutters- en muziekfeesten. Zoo zijn dan plotseling de nieuwe Midden-Limburgsche bonden ontstaan, welke een andere meer reglementaire richting willen inslaan. Zij bepalen het aantal jaarlijksche bondswedstrijden, concoursen en festivals, rekening houdend met de wenschen hunner zustervereenigingen. Alle aangesloten gezelschappen nemen hieraan deel, zoodat een hechtere samenwerking mag verkregen worden, die van een durenden invloed en goede verstandhouding moge blijken voor het behoud der onder noodzaak gestichte federaties.

H. L.

VENLOSCHE SAGEN.

In vroege tijden wandelde in de omstreken van Venlo, nabij den ondersten Houtmolen, aan de waterkom van Oenlo's fontein, alle nachten een vuurman. De bewoners van den omtrek moesten hem alle jaren een kar zand, een paar blikken schoe-

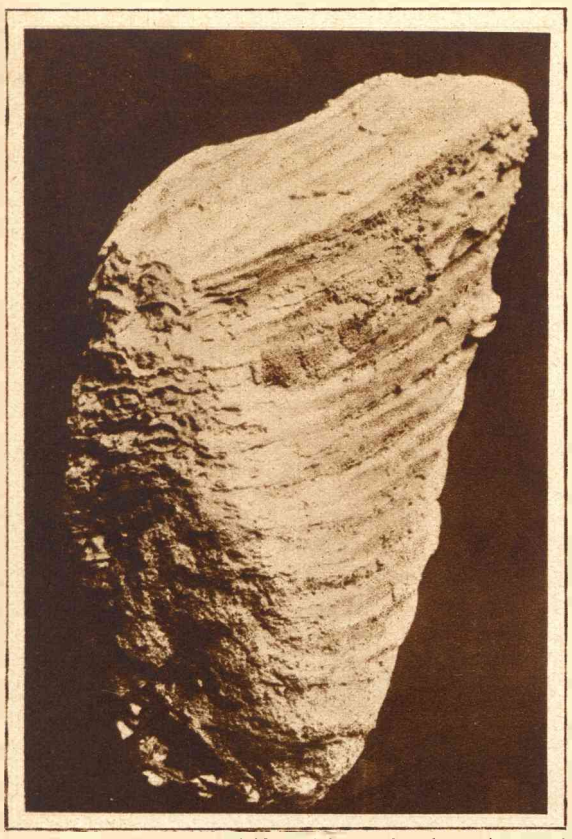

In den Sint Pietersberg bij Maastricht werden dezer dagen tal van fossielen gevonden. Wij beelden af een zoo goed als gaven kies van een mammouth, die, zooals men weet, een z.g. „voorwereldlijk" dier is.

De ingenieurs der Staatsmijnen zijn bezig, den bodem in Zuid-Limburg op te meten naar aanleiding der herhaaldelijk voorkomende verzakkingen van straten, huizen, enz. Zooals men ziet, laten de heeren zich door slecht weer niet „uit het veld slaan."

nen en zeven en een halven stuiver geven. Eens kwam een knecht van den bovensten Houtmolen 's avonds laat uit de stad ; aan de waterkom gekomen, zag hij boven op den berg een man staan. Meenende dat het een kameraad was, bijgenaamd „de Dikke", riep hij : „Dikke, geef mij eens wat vuur !" Nu kwam hem de vuurman na, maar de knecht dreef zijn paard in galop en was juist de schuur binnen van zijn molen, toen hem de vuurman inhaalde. Des morgens vond men een koolzwarte hand op de schuurdeur afgeteekend.

In den omtrek van de stad, buiten de Sint Laurentius poort, woonde een zeer vrome man. Als nu zijn buren over slecht weer pruttelden, zeide hij altoos : „Gods weer, goed weer !"

Toen die man begraven werd, was het een weder, dat men geen hond zou buiten gejaagd hebben. Men droeg het lijk ten grave en een der dragers zei : „Nu zal hij niet meer spreken van Gods weer, goed weer ! want de dooden zijn stom !"

Opeens hoort men een holle stem uit de kist : „Gods weer, goed weer !" Men opende de kist, maar de doode was en bleef dood.

DE HOOVAARDIGE JUFFROUW.

Er leefde in vroegere tijden te Venlo een heel hoovaardige juffrouw ; zij was vooral trotsch op haar hoofdharen. Doch na haar dood kwam uit heur graf een doodshoofd met sneeuwwitte lange haarlokken te voorschijn. Dit hoofd was in een bergplaats der St. Martinuskerk te Venlo, het zoogenaamde Gallenhuisje, tot vóór een tiental jaren nog te zien, naar men zegt.

Het bezoek van den Chineeschen Bisschop Z. D. H. Mgr. Tschao, Apost. Vicaris van Suankwafo, aan Roermond, had de vorige week plaats. Onze foto toont v.l.n.r. Mgr. Dr. Marmers, H. H. D. D. H. H. Mgr. Tschao, en Mgr. Schrijnen en Rector Bekkers uit Voorschoten met den broeder van Mgr. Tschao. Tweede rij, de ZeerEerw. Heeren Linssen en v. d. Marck, secretarissen van het bisdom.

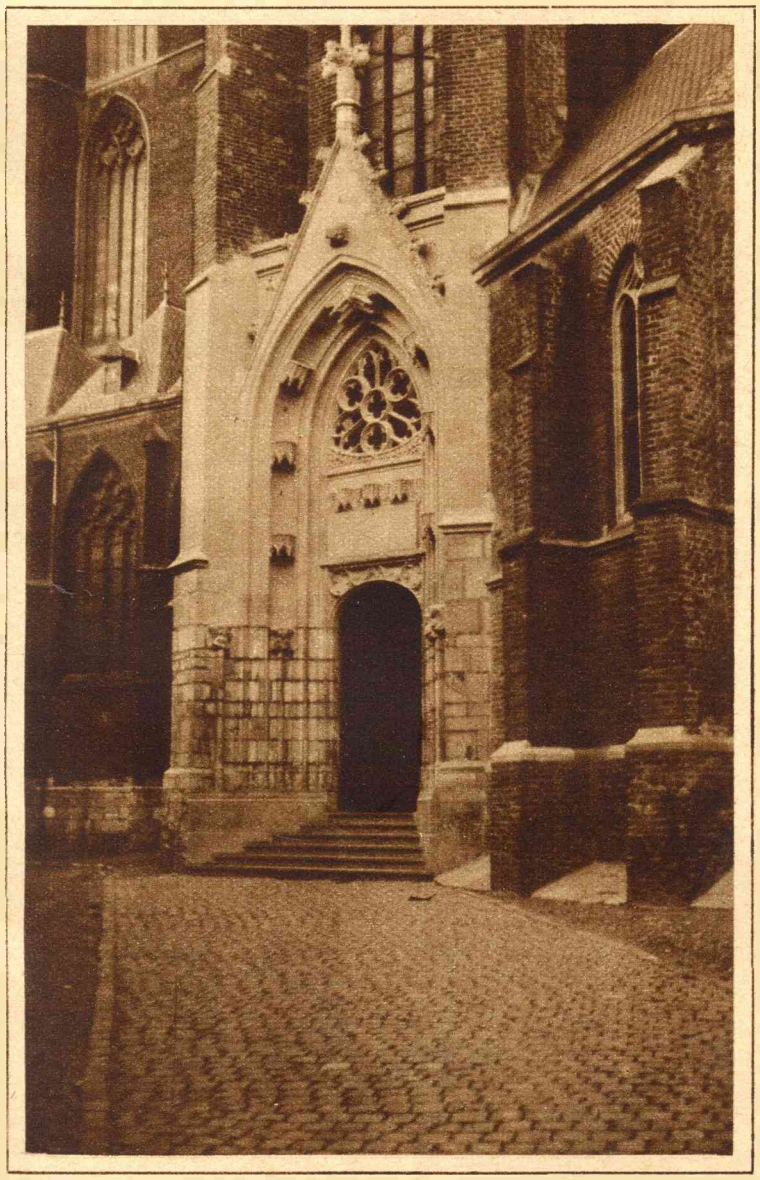

De ingang van de Kathedraal te Roermond, zooals hij er thans na de restauratie uitziet.

* *

Hiernaast rechts : Het kapelletje van het Woonwagenkamp bij den Heksenberg te Heerlen is de vorige week plechtig ingewijd. Op Kerstmorgen werd daarin de eerste H. Mis opgedragen door den Z. E. Pater Merx O. F. M.
Het kapelletje is gebouwd onder leiding van enkele leden van den bond van Ned. R. K. Technici, Afdeeling Heerlen.

„Mie Zitterd van vruiger."

In Zitterd woo ig bèn gebaòre,
Woo op dae grondj mien weig
ens stòng,
Woo ig es ganse kleine keutel
Mien eeschte kameraötjes vòng ;
Woo ig in 't kattescheulke schpeelde
En dekker schtaòn mous in den honk,
Woo ig mig, dat ig neit wol
draer gaòn
In 't Neilesgetske dan verstonk ;
Woo ig, omdat 't weier neit maagde
En ig veul schlaeg kreeg van mama,
Mig toch de schoon en haöskes
oettrok
En in de Keutelbaek gòng baa ;
Woo ig te jònk òm draan te dènke,
En omkeek of 't neme zoug,
De mädjes naoleip in de getskes
En daò hun dan ein hendje gouf ;
Woo ig nog hònderd anger dènger
Koos nuime oet dae jònge tied,
Woo ig oug ummer blief aan dènke,
Al zit ig dan oug nog zoo wiet ;
Dig Zitterd kan ig neit vergaete,
Verangert bès te, 'g gaef dit toe,
Doe bès 't Zitterd neit van vruiger,
Doe bès 't Zitterd neit van doe.
Daò is neit veul mee van dig euver
Wie ig dig vruiger höb gekènd ;
Get auwts, dào blif me jaò van haute,
Aan nuuts raak me neit gauw gewènd.
Mer waat nog is, hauwt ig in eere
Waat oet mie vruiger laeve ruip,
't Zeen die plaetschkes woo ig schpeelde,
Die plaetschkes, die ig noe nog zuik.

FRENSKE.

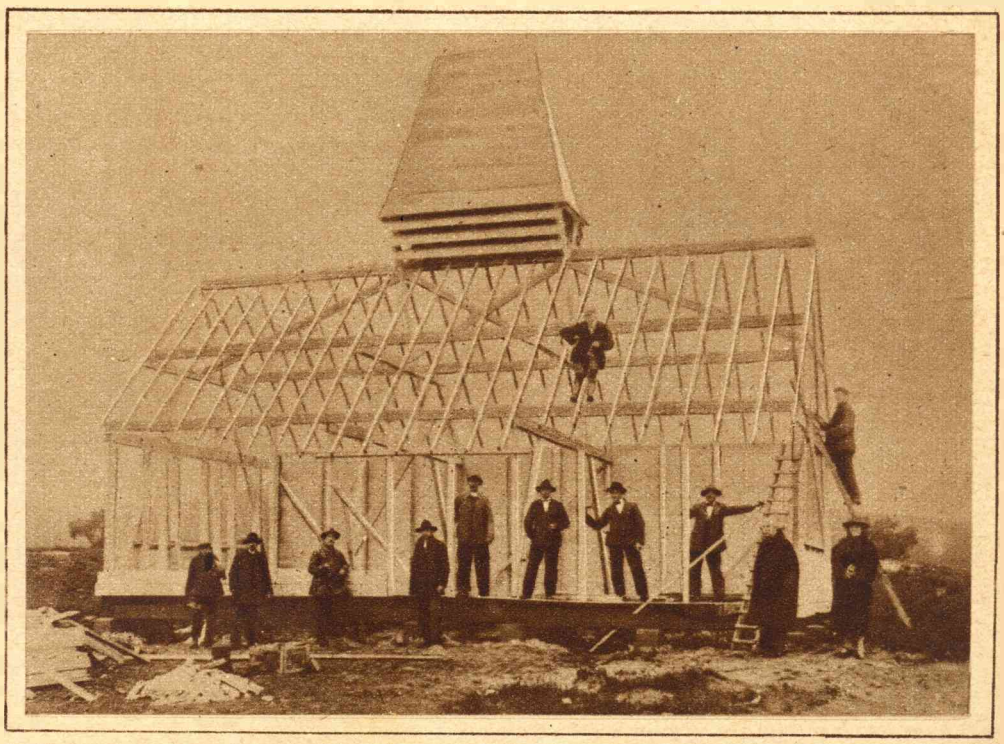

Valkenburg wint met 2-0 van V.V.S. De Valkenburgsche ploeg.

Het V.V.S.-elftal dat in een spannenden strijd met 2-0 door Valkenburg werd geklopt.

Sport van Zondag

Moment uit den wedstrijd Valkenburg-V.V.S. voor het doel der thuisclub.

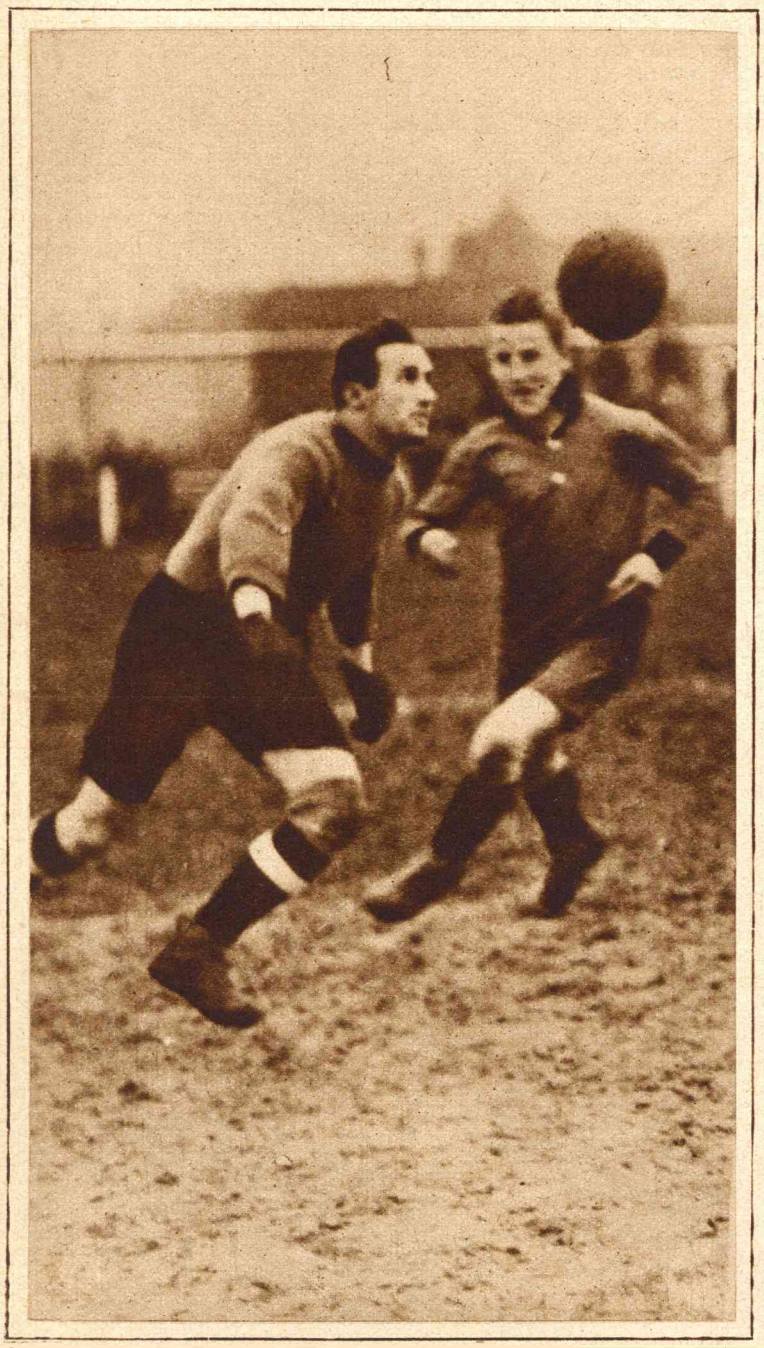

Spelmoment uit den wedstrijd Wilhelmina-M.V.V., welke een onverwachte 4-3 nederlaag voor de Maastrichtenaren bracht.

Belangrijke sport van elders. Ajax slaat Blauw Wit in het Amsterdamsche Stadion met 1-0. Moment uit den strijd.

IN DE BRANDING

DOOR SIMON MOS.

*

In een der zijstraten, uitkomende aan de haven, stond de nederige woning van schipper Baan, een huisje gelijk en gelijkvormig aan zooveel andere in het dorp: één-verdieping-woninkjes, met een voor- en achterkamer, door een alcoof gescheiden, een keukentje en boven nog eenige slaapgelegenheid.

In de achterkamer zat het gezin vereenigd om de groote, bij het raam geschoven tafel, waarboven een brandende petroleumlamp, die een spaarzaam licht verspreidde in het vertrek. Schipper Baan en zijn vrouw zaten ter weerszijden van de tafel, bij het raam, in een grooten, rieten stoel met eigengemaakte kussens; in den stoel van moeder hing bovendien aan den bovenkant een sluimerrol, gehaakt van twee kleuren wol, door Antje, de oudste dochter, die als onderwijzeres in een andere plaats werkzaam, nu hier met vacantie over was. Antje en de tweede zoon van schipper Baan, Willem, zaten aan het ondereinde der tafel. De oudste zoon van den schipper voer als stuurman in de groote vaart en dobberde thans vermoedelijk ergens in de Middellandsche zee, op weg naar Indië.

Het gezin zat in Oudejaarsavondstemming bijeen, om, der traditie getrouw, door gezellig gekeuvel, en straks onder het genot van oliebollen en chocola, het „Oud en Nieuw" af te wachten. Moeder was altijd maar weer blij, wanneer allen bij het scheiden van het jaar weer gezond en wel om de tafel zaten; zij hoopte, dat 't Arie, haar oudsten jongen, ook aan niets zou ontbreken in deze ure. Haar man en haar jongens stonden dagelijks aan zoovele moeilijkheden bloot op die groote zee, ze hadden zoo dikwijls met levensgevaar te kampen, dat ze op dezen avond steeds dankbaar was, wanneer ze in het afgeloopen jaar voor rampen bewaard waren gebleven.

De oude staartklok tikte eentonig, met de langzame regelmaat, waarin de slinger zich gestadig van links naar rechts bewoog; twee dobberende scheepjes op de wijzerplaat deinden rustig in denzelfden cadans, op en neer. Een dikbuikig potkacheltje straalde een behaaglijke warmte in het vertrek. De poes, een dikke cypersche, die, uitgestrekt op den grond er vóór lag, koesterde zich met half gesloten oogjes in den hittegloed, nu en dan even een oor rukachtig bewegend, op het vermoeden, dat er een vliegje zich daarop wilde zetten. De schipper rookte zijn pijpje, genoeglijk in zijn stoel gezeten, doch van tijd tot tijd versomberde zijn gelaat; hij boog zich dan naar 't raam om beter te kunnen luisteren, want 't kwam hem voor, dat de wind gestadig aanwakkerde. Tusschenbeide hoorde hij hem gierend in den schoorsteen, soms beukte hij tegen de ruiten, dat de ramen rinkelden.

Toen 't tegen negen uur liep, kon de schipper het in huis niet langer uithouden.

„Ik moet es even naar de haven," zei hij, en toen tegen zijn zoon: „Willem! ga je mee, jongen?"

Schipper Baas was op zulke avonden altijd eenigszins onrustig. Hij had vroeger gevaren als matroos, was een zeerob van den ouden stempel en de laatste jaren als vletterman werkzaam, doch tevens was hij schipper van de reddingboot, en als zoodanig moest hij bij stormweer op zijn post zijn. Als een schip in nood was, trachtte hij hulp te verleenen, hij en de anderen, die de bemanning van de reddingboot uitmaakten. Hij was er reeds tallooze malen op uit geweest, om de opvarenden van een in nood verkeerend schip aan wal te brengen, en had verscheidene menschenlevens gered. Daarom: nacht en dag moest hij klaar staan, als het noodig was, gereed zijn, als schipbreukelingen zijn diensten behoefden. Nimmer had hij gemankeerd en hij achtte zich bizonder gelukkig, dat hij ook nooit door ziekte verhinderd was geweest zijn plaats aan het roer in te nemen.

Toen schipper Baan en zijn zoon buiten waren gekomen, zagen zij aan de haven, dat het stormsignaal, de roode lantaarn, was geheschen.

„Zie je dat?" sprak de schipper tegen zijn zoon, „dat voorspelt niet veel goeds.... ja, ik dacht het wel, dat het weer nog onstuimiger zou worden.... de barometer is een heel stuk teruggeloopen."

In den vooravond woei de wind reeds krachtig uit West-Noord-Westelijke richting, nu was hij pal Noord-West geworden. Gierende stormvlagen beukten huizen en boomen, scheerden ruw over de duinheuvels. Met zoo'n storm was het te verwachten, dat er dezen nacht scheepsrampen zouden plaats hebben.

Na eenigen tijd aan de haven vertoefd te hebben, en toen de sluismeester verklaarde, dat er nog niets bijzonders gemeld was, besloot schipper Baan dan maar weer naar huis te gaan. De visschersschuiten waren alle binnen, en hij hoopte, dat andere schepen ver op zee, een heel eind van de kust zouden blijven, anders konden rampen worden verwacht met dit weer. De zee stond hol en over den havendam sloegen de golven met woest-huilend geluid, bruisend en stuivend, wolken rillend schuim om zich spreidend.

„Je mot me maar dalik waarschuwen, Kees!", zei de schipper tegen den sluiswachter, „as je wat hoort of ziet.... want 'k geloof niet, dat we het ouwe-jaar zonder ongelukken zullen eindigen."

De oude zeeman voorvoelde het, proefde als 't ware aan de lucht van den storm, dat het meenens zou worden, dezen nacht.

Hij kon ongeveer een half uur thuis zijn geweest, moeder de vrouw had juist de kopjes volgeschonken met heerlijk riekende chocolade, terwijl een schotel met licht bruin gebakken oliebollen op de tafel noodde tot toetasten, toen er luid op het raam werd getikt.

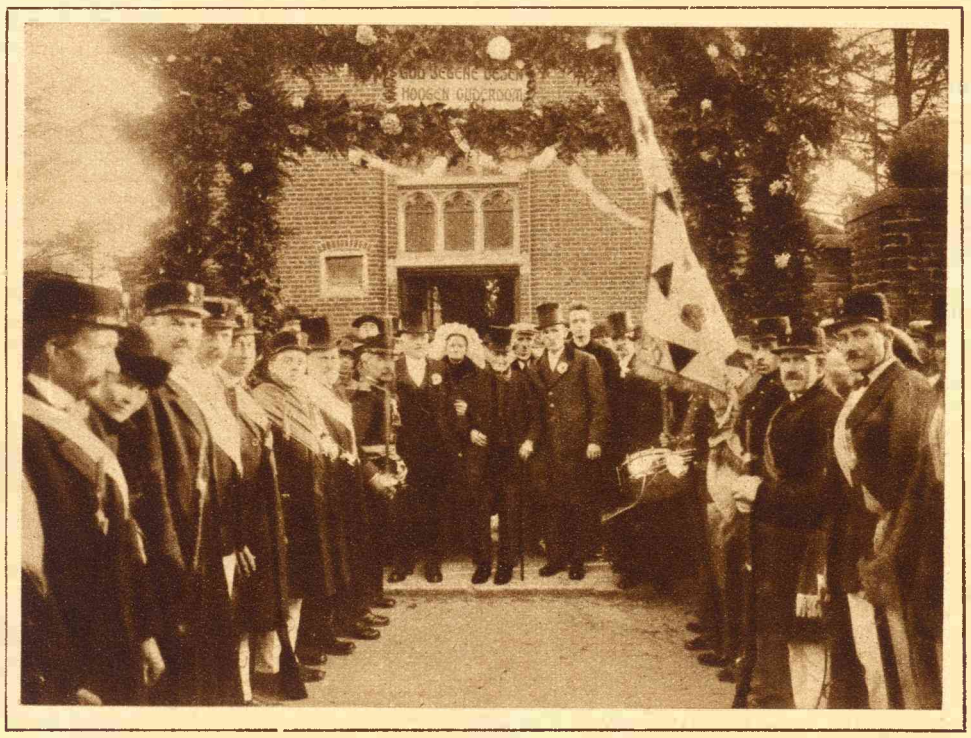

Te Grubbenvorst is de honderste verjaardag van den heer J. Hanssen, wiens portret wij al vroeger gaven, met luister gevierd. Op onze foto ziet men in 't midden den „eeuwige" bij den uitgang der kerk afgehaald door den Gemeenteraad, de Schutterij en andere vereenigingen.

„Schipper! Doe es open, maat!" werd er geroepen. „Der is...." Maar de rest ging verloren voor Jan Baan, die al bij de deur was en dadelijk vroeg:

„Wie is daar?.... O, ben jij 't, Kees Dal! Wat is er aan de hand, me jong?"

„'n Schip gestrand, schipper!"

„'k Kom!" antwoordde Baan. „Gauw m'n Zuidwester, moeder!" riep hij naar binnen.

„Ister 'n schip in nood?" informeerde de vrouw zenuwachtig.

„Ja!" knikte de schipper, terwijl hij vlug zijn bonker aanschoot en vliegensvlug afscheid nam van vrouw en dochter.

„Willem!" riep hij, „waarschuw jij de lui, die hier in de buurt wonen: Aay Dielen, Jaap Krom en Piet van Sant, dan zal ik de maats in de havenbuurt opkloppen.... Dag vrouw!.... Dag Antje!" riep hij nog, snel wegijlend naar de plaats, waar de reddingboot was opgeborgen.

Daar waren de mannen al bezig de boot naar den waterkant te rijden. Uit verschillende buurten kwamen de anderen aangeloopen en binnen enkele oogenblikken was de bemanning bijna geheel voltallig. De schipper informeerde intusschen naar het ontvangen bericht en waar het schip gestrand was. De kustwacht had kennis gegeven dat er in de branding, eenige palen buiten 't dorp, om de Noord een een schip in nood verkeerde. Van iemand, die ter hoogte waar het schip zat, op het strand was geweest, werd vernomen, dat het schip vreeselijk werkte en wel verloren zou zijn. Hij meende, dat de equipage pogingen deed om het schip te verlaten, door te probeeren een der booten te strijken, doch in hoeverre dit zou gelukken, was zeer twijfelachtig. Hoe het zij, er werd besloten uit te varen, om te trachten, zoo noodig de opvarenden te redden. De reddingsboot was nu te water gelaten en de roeiers zaten aan de riemen, doch er ontbrak aan de voltalligheid feitelijk nog een man, Dolf Wijn, die wegens ziekte niet mee kon.

„Kun je mij gebruiken, schipper?" vroeg aan den duisteren walkant een mijnheer, een onderwijzer van de plaats, die als nieuwsgierige op het gerucht van een schip in nood naar de haven was geloopen.

„Zou je durven?" vroeg de schipper, „die niet graag een mannetje aan de riemen miste."

„Wel zeker!" was het antwoord van den onderwijzer.

„Vooruit dan!.... Stap in, me jong!" zei de schipper, „maar zet je kaasbolletje af, dat raak je toch zoo kwijt met die storm.... zet m'n ouwe krol maar zoolang op, die leit hier in de boot."

Met de riemen aan beide zijden bezet, stevende de reddingboot, in de duisternis van den nacht, de haven uit, om naar de plaats des onheils te varen. Buiten de haven gekomen, trachtte de schipper de richting te vinden van 't in nood verkeerende schip. Doch het was erg moeilijk zien in die donkere ruimte, want de maan kon zich slechts een enkelen keer en dan nog maar heel eventjes baan breken door de dikke, roet-zwarte wolken, die gedurig wild-jachtend door het luchtruim voortijlden. Torenhoog gaande zeeën rolden telkens aan, en nu en dan kwam veel water binnen boord, zoodat de bemanning van de reddingboot weldra droop van 't water. Bij het eerste stortzeetje, dat bruisend en klaterend over kwam, hadden de meesten geen drogen draad meer aan het lijf; het zilte zeewater drong in neus, oogen en ooren, je proefde het tusschen de tanden.

Maar de mannen roeiden onverstoord verder, met goede hoop bezield, trokken gelijkmatig met reuzenkracht aan de riemen, zóó, dat ze bijwijlen kraakten en de voorsteven der boot telkens met groote snelheid de kokende golven doorkliefde. De schipper trachtte voortdurend de dikke duisternis te doorboren, door scherp in Noord-westelijke richting te turen. En eindelijk, toen de maan even doorbrak, ontwaarde hij eenige honderdtallen meters van den wal, 't vaartuig of althans een gedeelte hiervan, hetwelk door hooge zeeën werd beloopen. Het schip was vermoedelijk een prooi der woedende elementen geworden, doordat zware stortzeeën het gebroken en in tweeën hadden geslagen. De lading dreef uit de ruimen weg en dobberde tusschen wrakhout en allerlei scheepsonderdeelen. Van het achterschip was niets meer te zien; alleen het voorschip lag met den boeg een weinig boven water; de fokkemast was staande gebleven.

Gaandeweg kwam men dichter bij het schip en toen ontdekte schipper Baan, dat er zich nog menschen aan boord bevonden en wel in het want van den mast. Het voorschip zat midden in de branding, werkte zwaar en stootte aanhoudend, terwijl de zee er zoodanig overheen sloeg, dat verblijf op het dek niet mogelijk was.

De schipper stuurde de boot zoo kort mogelijk langs het schip, om te trachten onder den wind langszij te komen. De schipbreukelingen hadden de reddingboot reeds opgemerkt en probeerden zich verstaanbaar te maken. Voor zoover schipper Baan kon zien, bevonden zich nog vier personen aan boord. Een daarvan was vermoedelijk een vrouw, zij scheen aan het want vastgebonden, want bij het naderen van de boot werd een lijn, vermoedelijk een vlaggelijn, vlug uitgescheerd en benut, om te trachten daarmee de vrouw aan dek te krijgen. Schipper Baan sprak de menschen moed in, hopende, dat ze hem zouden verstaan, ofschoon de nationaliteit van het schip onbekend was.

Juist zou de schipper een poging wagen, het schip langszij te komen, toen een zware golf, een geduchte roller, kwam aanzetten, die de reddingboot opnam en haar weer zoodanig neerkwakte, dat de bemanning niets anders dacht of de boot zou omslaan. De stuurboordzijde had al water geschept, doch door een behendige manoeuvre richtte de boot zich weer op; er was echter een bonk water binnengekomen. Even daarna scheerde de boot langszij. Een der mannen op 't schip gooide de vlaggelijn toe, die onmiddellijk door een man voor in de boot werd opgevangen. En toen gelukte het, ofschoon niet dan na herhaalde pogingen, de vier schipbreukelingen in de boot te krijgen. Eerst de vrouw, die bewusteloos was en die later de echtgenoote van den kapitein bleek te zijn, toen een koksmaat, 'n matroos en eindelijk de kapitein, die tot het laatste toe op het resteerende deel van het schip was gebleven.

In den nacht van Vrijdag op Zaterdag jl. reed een der groote mijnwerkers-autobussen door de afgesloten boomen van den spoorweg op den rijksweg tusschen Susteren en Echt, juist toen in volle vaart een kolentrein aankwam. In de auto bevonden zich 45 mijnwerkers, wier leven een oogenblik aan een zijden draadje hing, — gelukkig kwamen allen met den schrik vrij. De groote ijzeren afsluitboom werd als een lucifer door midden geknakt, gelijk onze foto toont.

De Koninklijke Tooneelvereeniging „Troksinn" te Spekholzerheide bij gelegenheid van haar vijftigste uitvoering onder leiding van haar regisseur den Heer H. Slangen.

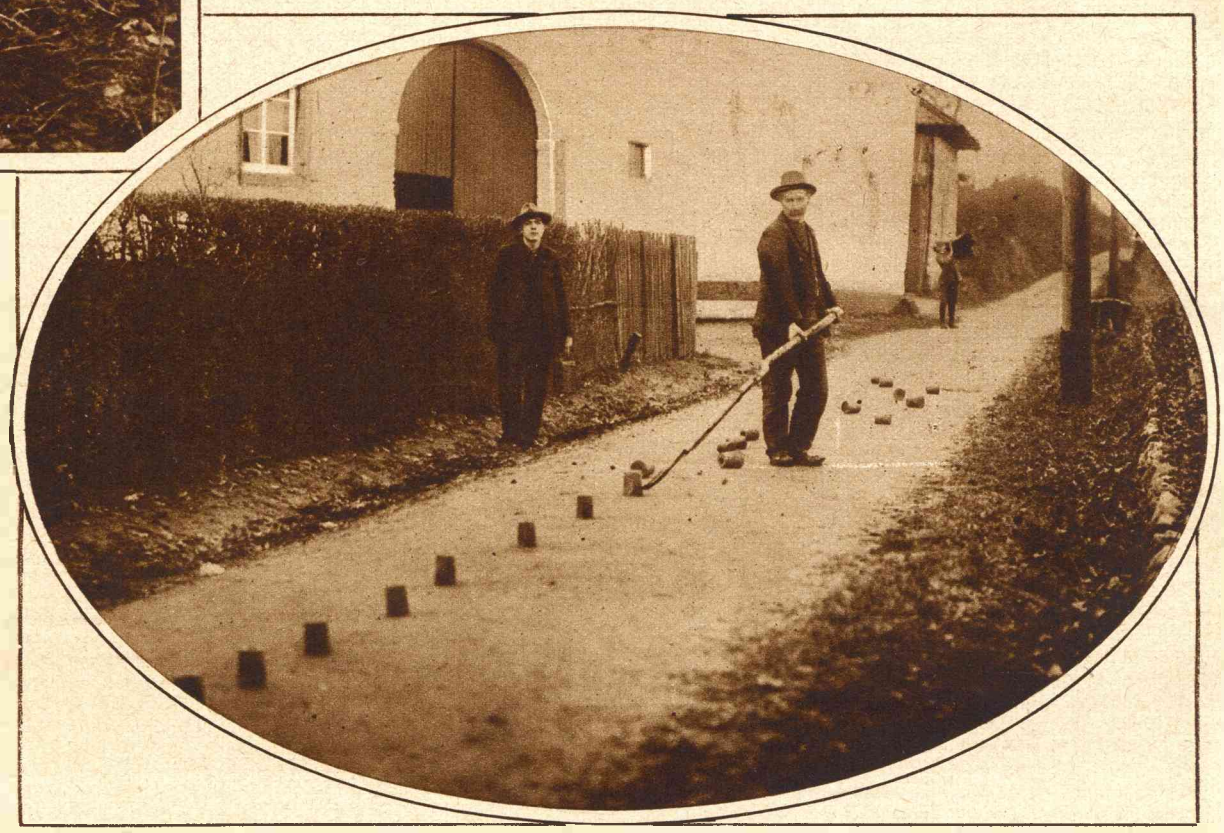

LIMBURGSCHE VOLKSGEBRUIKEN.
Het kamerschieten, een overoud gebruik, bij bruiloften, kermissen, enz. nog in eere.

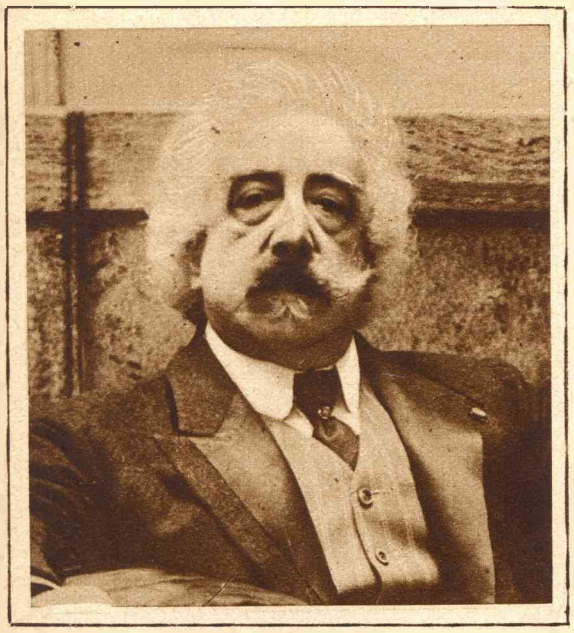

LIMBURGSCHE KUNSTENAARS.
Te Parijs is overleden de wereldberoemde violoncellist Joseph Hollman. Hij werd den 16en October 1855 te Maastricht geboren, studeerde te Brussel en Parijs. Hoewel hij bijna steeds in laatstgenoemde stad woonde, wilde hij toch in zijn vaderstad begraven worden.

Het bleek een Zweedsch vaartuig te zijn, alleen de koksmaat kende een weinig Hollandsch; hij vertelde, dat de bemanning 17 koppen telde. De overigen waren van het achterschip in een sloep gegaan, doch zij, die achter waren gebleven, hadden hen niet meer gezien, en het was zeer twijfelachtig of zij de kust, ofwel de haven hadden kunnen bereiken.

Op de terugreis had de reddingsboot wind en stroom mee, zoodat het roeien minder moeite kostte, doch de mannen, hoewel reeds veel van hun krachten was gevergd, bleven toch de riemen flink aantrekken, ten einde, zoo spoedig mogelijk aan wal te komen, daar de schipbreukelingen verstijfd van koude waren en veel hadden geleden door hun verblijf in den mast. Zonder ongelukken bereikten zij de haven en daar op het hoofd werden zij opgewacht door een talrijke menigte, die in angstige spanning den afloop der redding verbeidde. Weldra lag de boot met de geredden aan den kant, en toen het bleek, dat ook de sloep met de overige schipbreukelingen was aangekomen, klonk een luid hoera!

Toen de dappere redders aan land kwamen, werden zij met gejuich ontvangen en onthaald op warmen drank. De geredden vonden elkaar weer in het hôtel, waar de schipbreukelingen, beroofd van bijna alles wat zij bezaten, een goed onderkomen vonden.

Intusschen had het nieuwe jaar zijn intrede gedaan en toen de eerste verwelkoming was afgeloopen, klonken luide zegenwenschen over en weer, gepaard met stevige handdrukken.

In de woning van schipper Baan was de overgang in alle stilte gepasseerd. Toen de oude staartklok haar twaalf galmende slagen liet hooren, had moeder even opgekeken naar haar dochter, die haar zwijgend de hand drukte en haar kuste op beide wangen. Moeder en dochter waren te zeer onder den indruk van hetgeen er zou kunnen gebeuren in dien vreeselijken storm om aan iets anders te kunnen denken. Zij waren met haar gedachten bij vader en zoon; zij wachtten in angstige spanning, of die groote, woelige zee hun dierbare banden wel zou sparen, of zij weer behouden zouden weerkeeren.

Eindelijk — na uren wachten in sombere verlatenheid — hoorde zij voetstappen en de klink van de deur. En toen Antje zich naar de deur spoedde en riep: „Ze zijn er!" vouwde moeder met devoten blik naar boven, haar handen in den schoot en prevelde: „Dank!.... Dank, o, Heer!"

Twee groote tranen verscholen zich in de rimpelplooien van haar geel-bruine wangen.

„Is..... is alles wel, vader?" vroeg zij bevend den binnenkomenden schipper, die haar hartelijk omhelsde, — „we waren zoo bang voor ongelukken."

„Kom, kom, oudje, alles is immers wèl en allen zijn behouden!.. Dat zet het Nieuwe jaar goed in.. De beste wenschen voor ons allemaal!.. Moeder!.. Antje.. Willem!.. Veel heil en zegen, hoor!.. En schenk me een koppie sjokolaad in, want dat van strakkies zal wel koud geworden zijn."

Een mooi nest dwergpoedels, eig. de heer D'Hondt te Heerlen.

In verband met uitbreiding van de mijn „Maurits" te Lutterade worden verschillende huizen geheel en al afgebroken. Onze foto toont een gedeelte van de Tunnelstraat, waar het spoorwegemplacement zal komen.

Zelfs zoo goed als nieuwe huizen moeten worden afgebroken, om over de noodige ruimte voor de uitbreiding te kunnen beschikken.

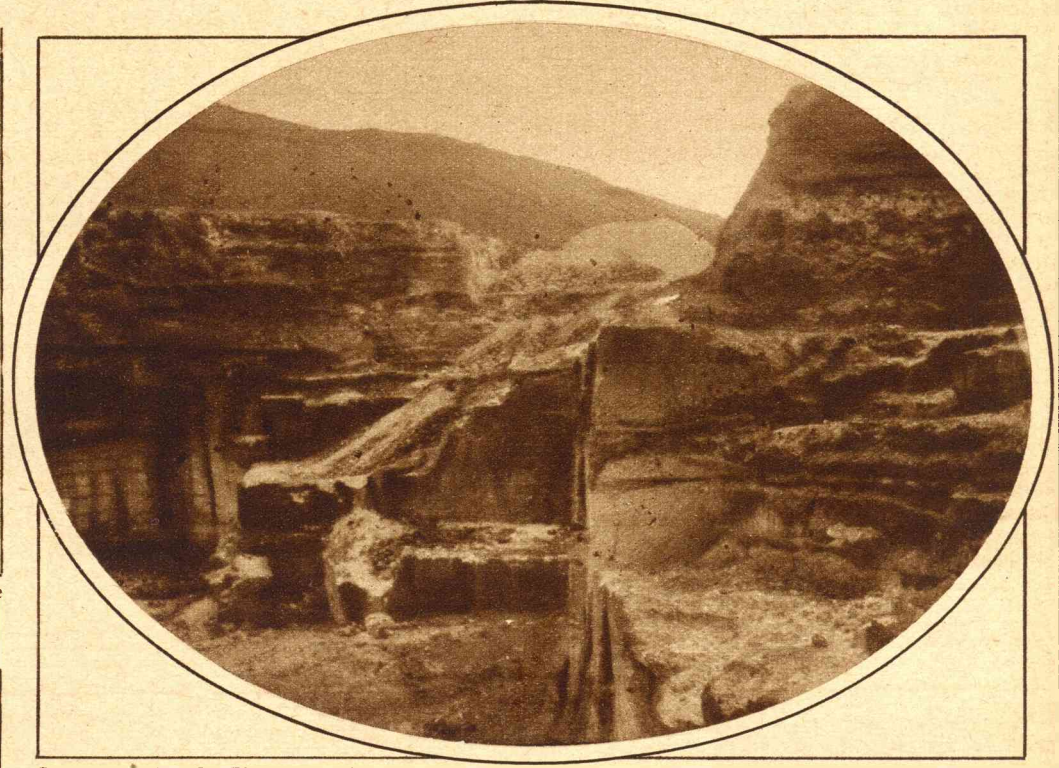

Gezicht op den St. Pietersberg, die door het graven naar mergel en mergelsteen zoo deerniswekkend wordt toegetakeld. Men ziet, dat het heusch niet overbodig is, dat men thans van overheidswege aan de afgravingen paal en perk heeft gesteld.

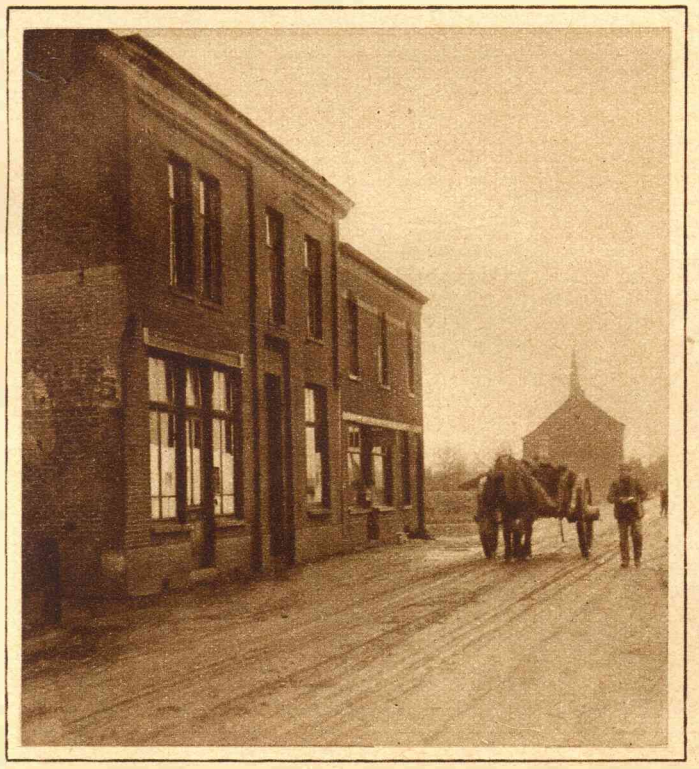

Ook dit huizenblok, dat nauwelijks eenige jaren oud is, moet 1 Febr. a.s. ontruimd zijn en zal in sloopers handen vallen.

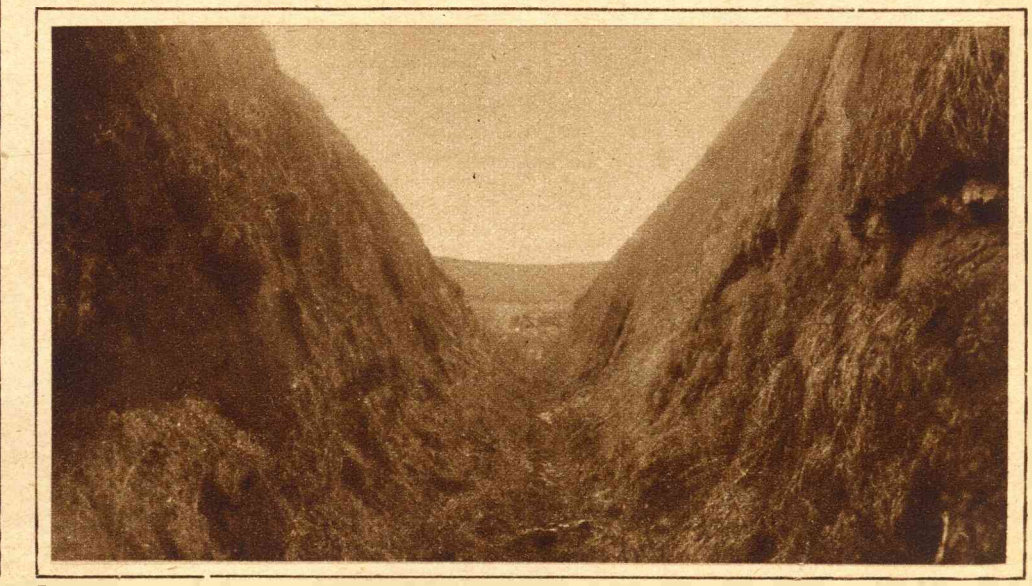

Een kijkje in een der mergelgroeven, welke foto niet zonder gevaar door onzen fotograaf genomen werd. De door den regen losgewerkte mergel viel n.l. aanhoudend naar beneden.

De nieuwe gebouwen der bekende Zusters van Roosendaal. Op den voorgrond de ingewijde meisjesschool, daarachter het nog niet geheel gereed gekomen klooster.

De inzegening van de R.K. Meisjesschool te Roosendaal had onder groote belangstelling van talrijke autoriteiten en genoodigden plaats. Wij geven hierbij een foto van de Eerw. Zusters met eenige belangstellenden en Eerwaarde heeren Geestelijken.

Binnenlandsche Kroniek

In een woning te Dordrecht verbrandde de vorige week een oude man, die in brand geraakte doordat hij in bed een pijp zat te rooken. Wij geven hierbij een foto van het huis waarin het ongeluk plaats vond.

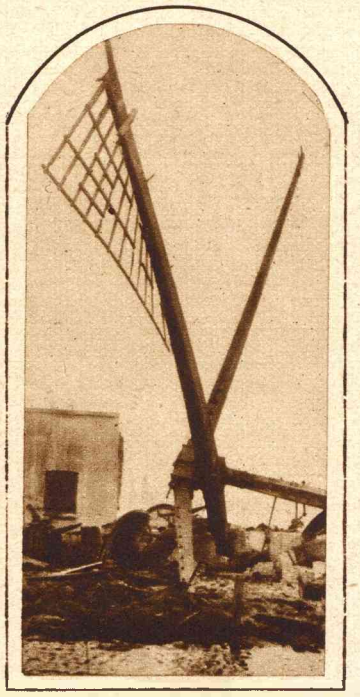

De Zaansche molen „De Almanak", die uit de 17e eeuw dateerde, is dezer dagen tot den grond toe afgebrand. Een foto van de ruïne na den brand.

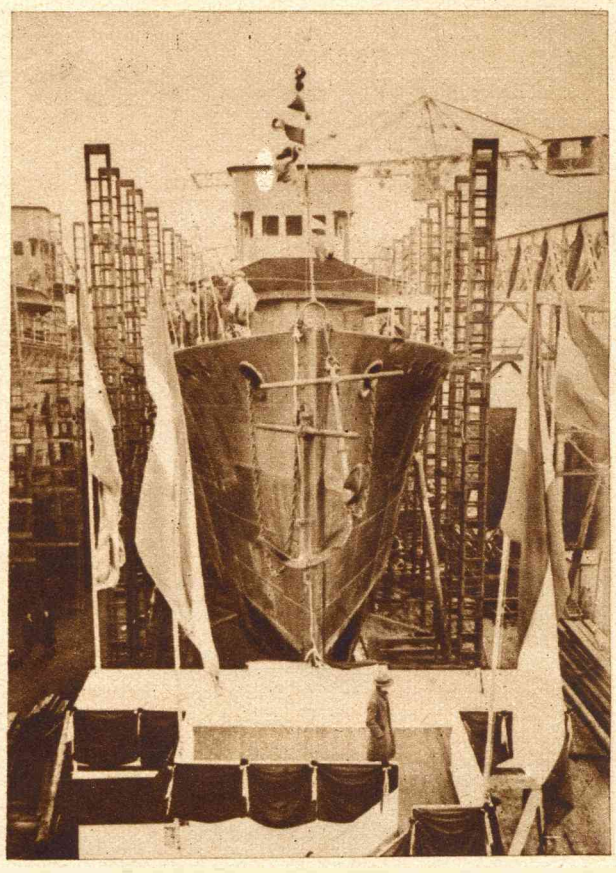

Onder groote belangstelling is te Rotterdam de torpedojager „Evertsen" te water gelaten. Wij geven hierbij een foto van het schip op de helling even voor het los gooien der laatste beletselen.

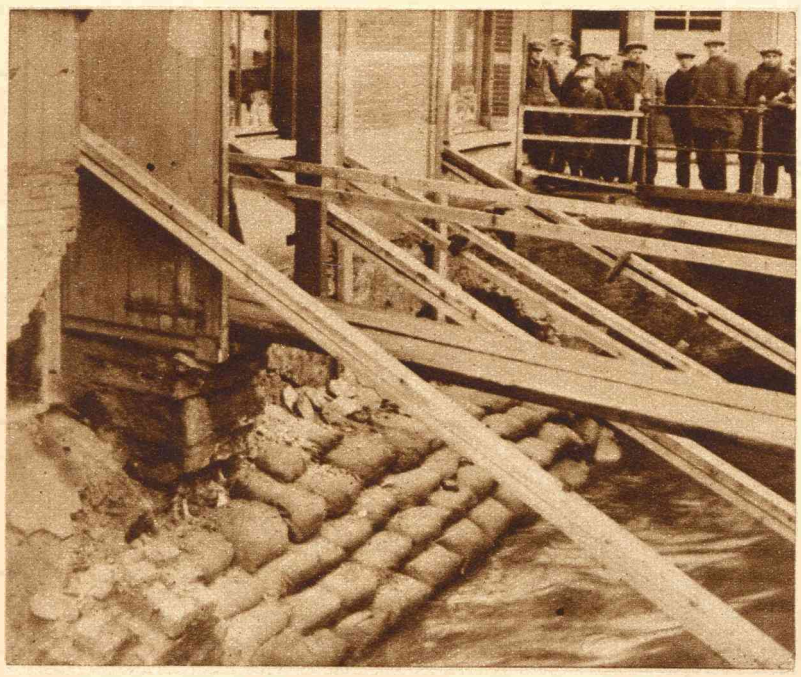

Aan den oever van den Roosendaalschen vliet te Roosendaal gingen de fundeeringen van een huis aan het verzakken, waarom zij van gemeentewege werden gestut; voor de bewoners werd een houten brug geslagen, daar zij geheel geïsoleerd waren.

Het dezer dagen te Amersfoort onthulde monument op het graf van den leerling-machinist A. v. Ettekoven, die op zoo noodlottige wijze bij de spoorwegramp bij De Vink om het leven kwam. Het monument werd door het spoorwegpersoneel geschonken en door Ir. Hille aan de familie overgedragen. Onze foto toont de overdracht, welke onder belangstelling plaats vond.

Het Wonderbare Licht

NAAR HET DUITSCH DOOR STEPHANUS.

*

No. 3

Hij heeft het kerkpad onderhouden," ging Holzwart voort, „en iederen dag, 's morgens en 's avonds het klokje geluid, enzoovoorts Hoogeerwaarde. Kortom hij heeft daar altijd gewerkt en gezorgd als een koster. Nu is hij echter in het klooster gegaan en ik heb er niets van geweten — en alles is nu...."

Hij huilde bijna van aandoening. Everard keek met groote oogen naar zijn stiefvader. Hij kon niet gelooven, dat de man dien hij anders kende, zoo sprak. Abt Thaddaeus trouwens vroeg zichzelf ook af: „Komedie of ernst?"

De reden gissend van de blijkbare verlegenheid, die den bezoeker belette, ronduit te spreken, wenkte de Abt den novicenmeester, waarop deze met Everard de kamer verliet. Thans trad de Abt tot vlak voor den man en vroeg op strengen toon:

„Wat moet dat onmannelijke gedoe?.... Wilt ge Everard weer naar huis halen?"....

„Ik?" riep Holzwart, „ik den bengel naar huis halen? Ik ben blij dat hij hier is!"

Vol verbazing zag de Abt hem aan. Waar moest dat op uitdraaien. Vast boorde hij zijn scherpen blik in de oogen van Holzwart, die jammerend voortging: „Ik kan er niets aan doen, Hoogeerwaarde. Ik moet hem weghalen. De heer Jager heeft het bevolen."

„Wie heeft het bevolen!" vroeg de Abt als had hij niet goed gehoord.

„De jager, Eerwaarde Abt. De kloosterjager Pechman!" Het kostte den Abt moeite, zijn gelaat in de plooi te houden. Hij bedwong zich en ging verder: „Zoo.... o .... de heer jager. En uw vrouw Klara?"

Wezenloos keek Holzwart den Abt aan. Wat wist hij van zijn vrouw en haar bedoelingen met Everard? Het was hem genoeg, dat Everard weg was. Het was hem niet ingevallen, den jongen reus met de bliksemende oogen terug te halen, als zijn baas de kloosterjager het hem niet had afgedwongen. De kloosterjager houdt niet van tegenstribbelen. Drommels, neen!

De Abt giste de toedracht en zeide kortweg:

„Holzwart! Mijn jager is een flinke man. Zeg hem echter namens mij, dat hij voortaan zijn bokken elders schiet!"

Holzwart schrikte. Neen, hoor! zoo'n standje zal hij den jager niet over brengen. Hij zou er misschien slecht bij varen!

De Abt ging voort: „Waarom de jongen in het klooster wil, moet gij eigenlijk het beste weten. Het is mij nog niet duidelijk... Wat nu het „Wonderbare Goed" betreft, Holzwart, ik had niet gedacht, dat ge hier den schijnheilige durfde spelen!"

Holzwart stond als een beeld. Wat zeide de Abt? Schijnheilig....

Neen, waarachtig niet..... zijn bezorgdheid voor het heiligdom was hem heilige ernst.... en het was waar, dat sinds Everard weg was, de St. Ursula-kapel geen koster meer had....

De Abt kende de goede zijde van den man. Hij wist, wat men aan den dronkaard had. Een gedachte ging hem door het hoofd.... een mooi plan.... als het uitvoerbaar was. Was het niet mogelijk door regelmatige plichtsvervulling in het Godshuis den man van zijn heillooze drankzucht te genezen.... Maar zou hij het Hoogheilige prijsgeven aan onteering.... Was het geen heiligschennis, zoo iemand met gewijden dienst te belasten?

Neen, daar was geen vrees voor. Immers Holzwart legde steeds een grooten, op vrees gelijkenden eerbied aan den dag voor alles wat met de St. Ursulakapel en het „Wonderbaar Goed" in verband stond. En hier gold het misschien een menschenziel te redden. Is ook de ziel geen waardevol goed?....

„Holzwart!" sprak de Abt met het gezicht van een arts, die het laatste redmiddel zal aanwenden, „Holzwart, ge zijt steeds een goed Christen en een flinke werkman geweest!"

Van aandoening over deze onverwachte lofprijzing liet de man zijn muts vallen en sperde den mond open. De Abt zag, dat hij zijn doel naderde en voegde er aan toe: „Holzwart, ge kunt zelf wel in de kapel de noodige diensten verrichten!"

„Ik!?".... riep hij en sloeg vol schrik een kruis.

„Wel ja, ge behoeft alleen 's morgens en 's avonds het Ave Maria te luiden en als Pater Antoon 's Woendags komt, vóór de H. Mis hem helpen met albe en kasuifel. Dat is ongeveer alles...."

„Ik vind.... het.... een.... een groote eer.... Hoogeerwaarde.... maar ik vertrouw het mij niet toe...."

„Waarom niet Holzwart?"....

Met zich zelf verlegen frommelde hij wat aan zijn muts en bracht haperend uit: „Ik.... ik ..ik ben niet zoo heilig.... en ik ben bang dat...."

„Daar hebt ge gelijk in," viel hem de Abt in de rede. „Het spreekt natuurlijk vanzelf, dat ge niet dronken moogt wezen, als ge het Ave luidt, en ook in andere opzichten zult ge uw leven moeten veranderen...."

Holzwart stond besluiteloos en vroeg ten slotte: „Wat moet ik doen, Hoogeerwaarde?"....

„Weigeren kunt ge natuurlijk niet! Het zou toch 'n eeuwige schande wezen, als men zou kunnen zeggen „Holzwart durft geen koster te zijn!"....

„Ja, Hoogeerwaarde dat is zoo, maar...."

„Geen maar! Als ge niet braaf genoeg zijt voor zoo'n betrekking, alleen door dat verfoeilijke drinken, dan zit er niets anders op, dan dat eeuwige herberg-loopen af te wennen. Dat gaat trouwens gemakkelijk als ge regelmatig den kerkdienst doet."

„O Hoogeerwaarde Abt, dat drinken is mijn geringste zorg.... Geen glas wil ik meer aanraken!"..

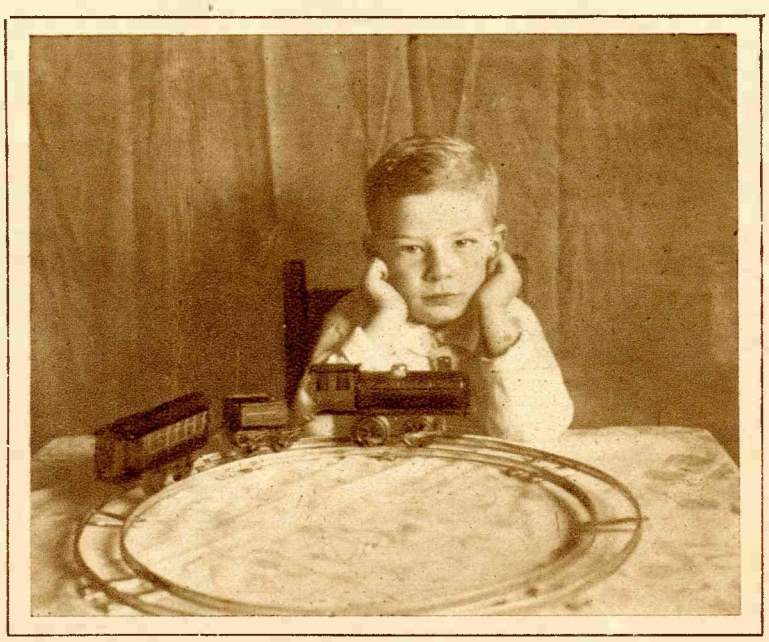

Als het pas Sint Nicolaas en Kerstmis geweest is, zie je alle kinderen met hun nieuwe speelgoed. Maar heel vaak gebeurt het, dat ze het zóó grondig onderzoeken, dat het al heel spoedig kapot is. En dan is Leiden in last en zit de jongen te mokken, „omdat z'n trein niet meer wil rijden."

„Hm," onderbrak hem de Abt, „we willen 't hopen en zullen eens zien. Als ge onbekwaam in de kapel zoudt verschijnen en het heiligdom oneer aandoen, dan zij u God genadig!"

„Geen sprake van,.... geen sprake van, Hoogeerwaarde. Ik wil zweren, dat het nooit of te nimmer...."

„'t Is goed! In orde,...." kwam de Abt weer tusschenbeide, die, als menige arts, maar half aan de uitwerking van zijn geneesmiddel geloofde. „Wilt ge Everard misschien nog spreken?"

Holzwart schudde ontkennend het hoofd; hij had den novice niets te zeggen. Zelfs den gestrengen jager had hij vergeten!

„Ga dan naar huis en groet uw vrouw! Ge kunt haar zeggen, dat den derden Zondag na Paschen de plechtige professie zal plaats vinden, indien...."

De gedachtengang van Abt Thaddaeus stokte als een molenrad, waartusschen plotseling een geweldige steen zich vast wringt. Het water bruist en kookt, de balken kraken.... vergeefs. De steenbrok is te groot, het rad staat stil.

Wat stoorde den vrijen loop der gedachten?.... De dreigende secularisatie!.... Weg die gedachte in 's Hemelsnaam!....

Wat zal blinde Klara blijde zijn — over Everards geluk.... De Abt wischte zich een traan uit 't oog, opgeweld bij de gedachte aan de stille vreugd der arme vrouw. Wat zegt Pater Antoon ook weer. „Blinde Klara is 'n heilige!" Ja, ja, dat moet waarheid wezen.

Holzwart heeft zich langzaam omgekeerd en gaat bevredigd naar de deur. Hij heeft reeds de deurknop in de hand als hij zich plotseling omwendt. Heeft hij zijn muts laten liggen? Goede hemel, wat is er met hem? Groote angst teekent zijn gelaat en met moeite brengt hij uit: „Heer Abt. Ik durf het toch niet.... Neen.... ik durf 't niet! Het was mijn dood!"

Onwillig en eenigszins norsch zegt de Abt: „Wat moet dat nu weer!"

„Het straalt Heer Abt! Het Wonderbare goed straalt!"

Het gelukte den Abt ten slotte, den sidderenden man gerust te stellen.

Vroeger dan gewoonlijk kwam Holzwart thuis en deed getrouw verslag van de gebeurtenissen van den dag. Toen hij den groet van Abt Thaddaeus overbracht, weende blinde Klara van aandoening. Zou haar offer reeds aangenomen zijn?

De komende dagen brachten wonderen. Holzwart dronk niet meer en de Angelus werd elken dag geluid. Toen dit Everard ter oore kwam, begon in zijne ziel een oude snaar op nieuw te trillen: de liefde tot zijn vader. Dagelijks bad hij nu voor hem en zag met innige vreugde de dagen verstrijken, die hem nog scheidden van den derden Zondag na Paschen....

V.

VAN MARIA-LICHTMIS TOT PASCHEN.

De winter regeerde dit jaar buitengewoon streng. De felle oostenwind blies wekenlang met ongekende scherpte, zoodat de dunne sneeuwlaag geen beschutting meer was voor zaad en plantjes. Alles bevroor, en de landman verlangde vurig naar de Lente.

Half-vasten, op Zondag „Laetare", sloeg het weer plotseling om. Niets was der jeugd aangenamer, want thans kon zij zich naar hartelust aan 't oude jaarfeest wijden. Wellicht als overblijfsel van heidensche gebruiken, was altijd nog de gewoonte behouden op „Laetare" 'n „Voorjaarsvuur" te ontsteken. In de nabijheid van den kloostervijver op 'n braken heuveltop werd 't dorre hout opgetast en aangestoken. De jeugd genoot van den vuurgloed, die op het ijs van den vijver weerkaatste en een vonkenregen rondom strooide. De jongens hebben van een middelmatig dikken pijnboom ronde schijven gezaagd en ontsteken het harsrijke hout aan den brandstapel. Onder luid geschreeuw slingeren zij dan de gloeiende kogels door de lucht, zoodat deze, een vurige baan beschrijvend, op de vijvervlakte nedervallen, weer opspringen en langzaam dooven....

Vader Frans, de Meester van Ingstetten, ziet nog met genoegen dat vroolijke spel. Hij slaat 't van dichtbij gade, dan heeft hij tevens 'n oog op zijn lustige rakkers. Uit voorzorg heeft hij zijn spanriem bij zich, zoo een der bengels wat al te wild mocht worden. Frans Huber is namelijk schoolmeester en schoenmaker tegelijkertijd en heeft, min of meer tengevolge dier combinatie, als opvoedkundigen regel: „Een kind leeren zonder slaag, is even dwaas als schoenen zolen zonder spanriem." Niettegenstaande dit Spartaansche inzicht houdt meester Frans kinderen en schoenen voldoende uit elkander!

Agnes, zijn pleegdochter, staat naast hem.

„Ik mag maar lijden, dat geen van de bengels op den vijver komt," sprak hij plotseling. „De westenwind ontdooit de ijskorst snel. De warme bronnen ontwaken en maken al heel spoedig de Biberbeek levend...."

Agnes wees naar de overzij en antwoordde: „Ik weet niet, vader.... Ziet ge daar geen schaduw op het ijs?"....

De schoenmaker had nog beste oogen. Hij keek scherp toe en riep opgewonden: „Lieve Hemel! Je hebt gelijk!.... Een van die rakkers is ginds en verzamelt de uitgedoofde schijven. Drommels, wat zal ik 'm! Als je die vlegels niet aan een touw vast hebt, trekken ze er tusschen uit! Waar is Ernst?"....

Verborgen angst klonk uit zijn toornig vragen. Ernst was zijn eenig kind, dat daarom wel een weinig verwend was. Och, de moeder is vroeg gestorven en Agnes is nog zoo jong!

Vader Frans steekt twee vingers in den mond en stuurt aldus een scherp gefluit over de wijde vlakte. De jongens kennen het sein en komen allen aangerend.... Allen op één na.... Ernst alléén is op den vijver gegaan, hoewel het uitdrukkelijk verboden was.

Het angstzweet parelt op het voorhoofd van den meester. Hij snelt met Agnes en eenige der grootste jongens naar den vijverboord. Telkens en telkens tuurt hij naar de zwarte schaduw ginds op het ijs. De avond is reeds gevallen, en de nacht breekt aan. Het vuur op den heuvel is bijna gedoofd: de laatste schijven vliegen als groote „vallende sterren" door de lucht.

De jongens hebben in de haast fakkels gemaakt en loopen dicht langs den oever. Meester Frans volgt hen, zoo snel hij vermag. Agnes blijft bij hem.

Thans buigt de weg een weinig in het bosch, zoodat zij eenige minuten lang den knaap uit het oog verliezen; minuten, die den bezorgden vader uren schijnen. Reeds meent hij een angstkreet te hoo-

Een mooie kiek uit de omgeving van Sittard: de knotwilgen, symbool van berusting in lijden, „aan den oever van een snellen vliet."

Een knus Limburgsch dorpsgezicht: straat te Amstenrade (Rijksweg). Opmerkelijk

„Onder den tunnel", Weert. Zoo'n doorkijk levert altijd een aardig fotop Net 'n schilderij in lijst!

Een triestigen aanblik levert deze foto, — maar zoo is het jaargetijde! Zij stelt voor den Kruisweg te Tegelen bij stortregen.

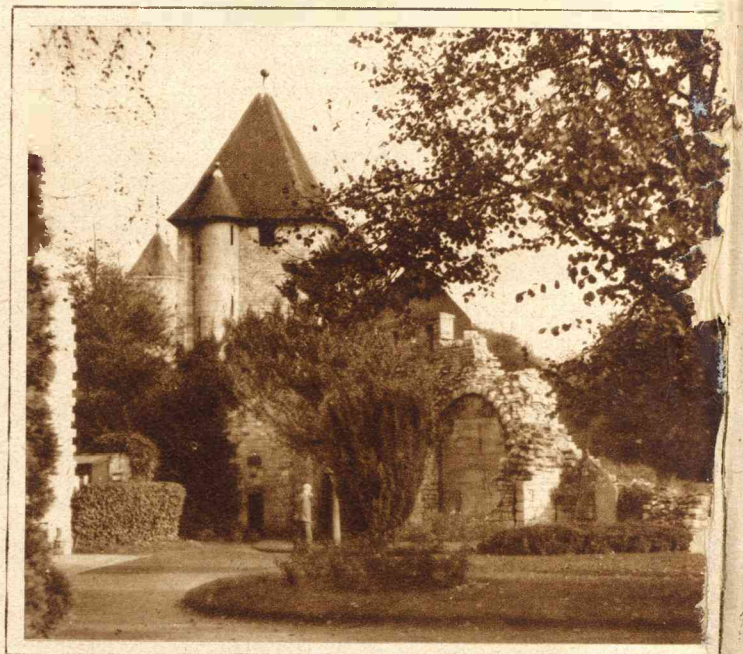

Een waarlijk sprookjesachtigen aanblik levert, zooals men hier ziet, de Swesteren" te Maastricht op, met den ouden vervallen walm

Judas zijn Goddelijken Meester verkocht, benoemde Abt Thaddaeus, in weerwil van de duidelijke waarschuwing des Priors, Joseph van Gimmi tot ontvanger en geheim-schrijver. De beslissing viel — hoofdzakelijk door Joseph's reddingsdaad op „Vonkenzondag" — ten zijnen gunste.... Iedere goede daad verdient belooning.... en bovendien.. de zorg voor des jongelings ziel..

's Zaterdags voor Paschen kwam de Prior van zijn ondankbare zending terug. Hij bracht slechte berichten: Keizer Frans had het besluit van den Rijksdag bekrachtigd. De monniken, van niets bewust, jubelden op Paaschdag het blijde Alleluja, doch voor den Prior en den Abt was er geen Alleluja... zij hadden het „Dies Irae" gestadig in de ooren....

De vastgestelde professie moest worden opgeschort.... wellicht voor altoos.... Arme Everard! Beklagenswaardige Klara!

Slechts een der ingewijden jubelde, al was het ook in stilte: Joseph van Gimmi.... toch is hij geen Judas!....

VI. DE SCHACHERJOOD VAN ICHENHAUSEN.

St. Gregorius is een zware dag. Dan moet de pacht worden betaald en de achterstallige tienden aangezuiverd! Achtereenvolgens komen dan de onderhoorigen om kwijtschelding of minstens opschorting te verkrijgen. De oorlog.... de dure tijden.... huiselijke nooden.... 't is een lange litanie van smeekbeden, wenschen en klachten.

De Abt was ditmaal bijzonder gemakkelijk. Zijn hart was week. Hij bevroedde, dat dit de laatste maal zou wezen, dat hij als Vader, als helper en beschermer met de landlieden te doen had.

Joseph was reeds in zijn nieuwe functie. Ook voor hem is het een zware dag. Immers, hij heeft van zijne Keurvorstelijke Majesteit de dringende opdracht, er voor te waken, dat geen inkomsten verloren gaan.... de buit moet zoo groot mogelijk zijn. Twee naturen strijden in zijn borst. Hij moet zijn hoogachting den Abt wijden en schaamt zich bijna voor zijn rol. Den Prior daarentegen haat hij; hij voelt dat deze hem doorziet.... en hem steeds op de vingers kijkt.... Trouwens ook de blikken van Abt Thaddaeus rustten menigmaal op hem.... zoo zacht klagend.... zooals Jezus eens Petrus aanzag, na diens verloochening.

„Agatha Klemm van Biberach is schuldig aan pacht etc. totaal 29 gulden. Het is heden vervaldag.. maar de kinderen, negen in getal, gaan half gekleed en schreien om brood.... daarom zou zij graag uitstel...."

De Abt blikt in het gebruinde eerlijke gezicht en zegt dan:

„Het is wel treurig vrouwtje, doch laat den moed niet zinken. De vader leeft nog? Ja, en is gezond? Ook de kindertjes?.... eten ze wat veel?... Wel komaan! dat is dus zegen te over! Bastiaan, zoo heet immers de oudste, kan iederen dag hier bij de poort een half kloosterbrood komen halen.... En de pacht. Ja, in Gods H. Naam. Joseph.... schrijf 15 gulden over op het komende jaar. Misschien is de oogst dan beter."

Joseph was in verlegenheid. Dit slotaccoord hoorde hij al voor de zooveelste maal. In den grond van de zaak was Abt Thaddaeus schandelijk vrijgevig met de bezittingen die zijne Keurvorstelijke Majesteit zich had toebedacht. Wil de Abt den rentmeester uit het Evangelie spelen? Zich vrienden maken?

Joseph, schrijf!....

En Joseph moet schrijven. Ja, voor die arme drommels doet hij 't werkelijk niet ongaarne, maar.. maar.. De keurvorst zal er slecht over te spreken zijn. Lof zal hij er zeker niet voor oogsten!....

„Antonia Wörz van Christelshofen!"

O, haar leed is den Abt al langen tijd bekend. Wellicht reeds tienmaal heeft de arme weduwe, wier man in het woud door een Franschen soldaat is doodgeschoten, hetzelfde geklaagd.

Dat de Abt het thans voor de elfde maal geduldig aanhoort is al een weldaad, zij lucht haar hart nog eens.. voor den priester en landheer.

Joseph ergert zich aan dat eeuwige bedelen en klagen.

Het is vervelend:.... Joseph, schrijf!....

Op de gang buiten klinken luide stemmen. Duidelijk hoort men broeder Arnik zeggen: „Ga nu, Jood! Vandaag is de Abt niet voor uw soort te spreken!...."

What segt huwes! niet te spreken? Ik hebt thoegang bij de fhijnste, de nobelste heeren. Khan ik niet spreken de heer van Roggenburgh? Ik, die khan rammelen met gheld, met ghoud en met silver! dat seltshame artikel in onze dhagen!"

Het onwillig gemompel der wachtende landlieden werd duidelijk hoorbaar, waarboven de stem van den jood uitklonk.

„Gha toch wheg, whilde man! Lhaat mij toch dhoor! dat ik khan spreken de heer abt! Au!wee! Trapt mij die lhomberd op de voeten! ik zal je aanklagen en verghoeding heischen, voor de schade aan de schoenen! Au!"....

Op een wenk van den Abt deed Joseph den jood binnentreden. Zich hierdoor gestreeld voelend, verhief deze zijn stem en zei tot de morrende boeren: „Hoort ge 't nu? Belials khinderen! Jacobus Hirsch en compagnie ghaat voor! Hirsch van Ichenhausen! In ghoud en khunstvoorwerpen!"....

Nog hinkend en zich over het verlies zijner teenen beklagend, kwam hij binnen. Het was een nietig mannetje, met 'n blauwen hoornen bril op den neus, die bijna zijn geheele gezicht bedekte.

„We kunnen straks dien voet laten onderzoeken," verzekerde hem de Abt. „We zullen onzen physicus waarschuwen."

De Wed. Bonten, te Tegelen, die onlangs 90 jaar geworden is; ondanks haar hoogen leeftijd verheugt zij zich nog in een bloeiende gezondheid, gaat dagelijks te voet ter kerke en leest met gemak zonder bril.

De physicus was de kloosterarts te Weissenhorn die als jaarlijksch traktement 15 florijnen kreeg; evenwel, het aderlaten werd extra gehonoreerd met 5 florijnen jaarlijks, waarbij dan nog hoorden: 2 wagens brandhout en 2 mud haver voor zijn paard.

Bij het hooren van dezen naam sprong de jood terzijde en riep met angst: „What segt uwes? Vie.... Viesiekus? Vader Abraham.... Hij zou mij afsnijden al mijn thoonen.... als heeft afgesneden Judas, de koning van Bezek, de spitsen van de handen en de voeten, dat hij sthierf er aan!"

De Abt moest onwillekeurig glimlachen over deze bijbelsche vergelijking en vroeg: „Wat voert u hierheen? Maak haast, want onze tijd is kostbaar."

De jood veranderde plotseling van taktiek en rondziende, zeide hij fluisterend, met een wenk naar den juist binnengetreden Prior en wijzend op Joseph: „Laat hen naar buiten ghaan Heer Abt.... dan khan het blijfen onder ons. 'n Zhakie, een goede eerlijke zhaak."

„Wat moet dat beteekenen, jood," vroeg de Abt toornig. „Zaken met uws gelijken zijn geen kloostergewoonten! Openheid is het eenige wat voor uw strikken beschermt. Mijn voorganger Johannes heeft zoo vaak ervaren, dat gijlieden het arme landvolk uitzoogt met uw schacheren en woekeren, dat hij bepaalde dat in Roggenburgs gebied geen jood 'n vaste woonplaats hebben mag. Ik kan noch wil zoo streng zijn, doch duld in geen geval herhaling van de oude praktijken."

„Vhader Abraham, wat whorden uw zhonen miskend! Is niet immer Hirsch van Ichenhausen geweest 'n ghoede vriend van de Heer Abt van Roggenburg?"....

„Kom nu tot de zaak, jood," hervatte de Abt kort.

„Toen ik had vernomen voor drie jharen, van die erge nood, waar Roggenburg was in gheraakt, dat 't had gheld gheleend van Ursberg.... dat selvers niet rhijk is.... ben ik niet gesprongen en geloopen als de jonge Dhavid naar zijn broeder in de legerplaats van koning Saul, om te khijken of ik khan helpen? Heb ik niet ghekocht van de Heer Abt huisraad en kerkparamenten.... ouden rhommel.. voor vele honderden mhooie daalders.... uit ghoedheid van mijn hart?"

De Abt monsterde den spreker scherp, doch de hoornen bril bedekte de oogen en het schijnheiligste gezicht van de wereld. Deze bril was voor den sluwen zoon van Abraham 'n prachtig middel om zijn gedachten, voor zoover zij zich op zijn gelaat afteekenden, te verbergen. Daar de jood zweeg, sprak de Abt, onaangenaam getroffen door de herinnering aan vroegeren nood en onheil: „Wij hebben ons inderdaad genoodzaakt gezien waardevol zilverwerk en kostbare paramenten van de hand te doen."

„O wai mir!.... whaardevol!.... khostbaar!.. Als men zijn zuur verdiende gheld heeft gegheven voor niks.... voor oude, onbruikbare saken,".... jammerde de jood, doch de Prior viel hem op stroeven toon in de rede:

„Maak er maar niet zoo'n komedie van Hirsch, anders moet de Hoogeerwaarde Heer Abt u de deur wijzen."

De jood wierp een giftigen blik op den spreker en zeide meer zakelijk: „Wat worden wij toch overal verkeerd begrepen! Ben ik gekhomen om te vragen of ik misschien khan helpe.. met geld.... met 20.000, 40.000, 50.000 gulden."

„Geld!" antwoordde de Abt. „Wij willen erkennen dat wij het momenteel zeer goed gebruiken kunnen.... Doch onder welke voorwaarden?"

„Wat sprheekt van voorwaarden?" grijnsde de jood — met den breeden lach van den hengelaar die beet voelt. „Voorwaarden bij zulke voorname geestelijke heeren? Heelemaal geen voorwaarden, zelfs geen procenten voor dat geld! Alleen een kleine zhekerheid — als men niet khan ontberen in onze dhagen."

„Nu?"

„Een heel klein pand op de oude paramenten en sieradiën der kerk," ging de jood voort met 'n loerenden blik.

(Wordt voortgezet).

De laatste vrije weekmarkt te Maastricht willen wij óók memoreeren, na de attentie, dit najaar aan die markt besteed. De koopman „in alles" tracht voor 't laatst nog flink wat aan den man en aan de vrouw te brengen.

Ook de wekelijksche opeenhooping van voertuigen achter het stadhuis behoort nu tot het verleden.

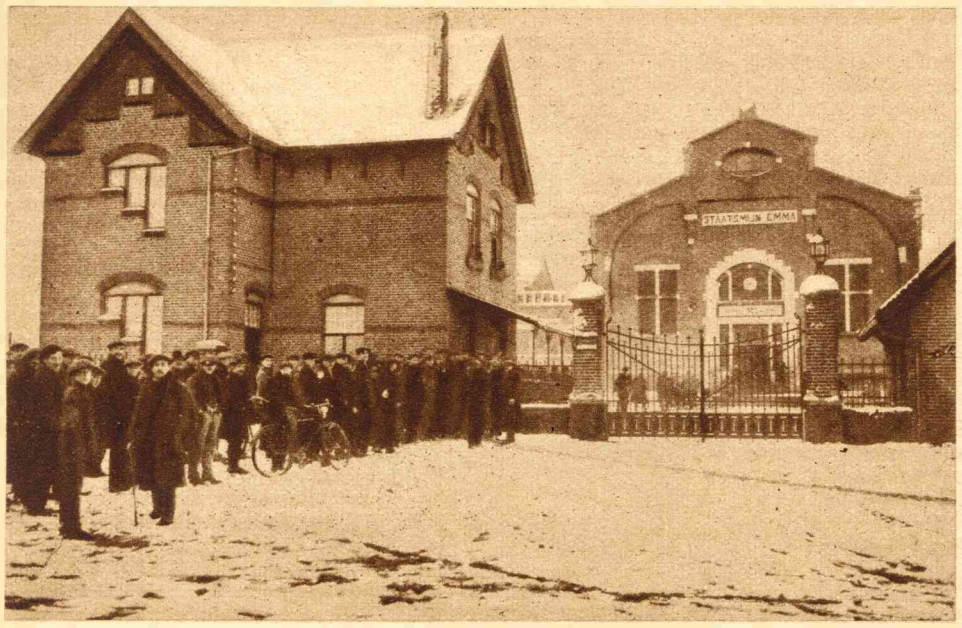

De nijvere werkers begeven zich naar de mijn, om er hun zwaren maar verdienstelijken arbeid te gaan beginnen.

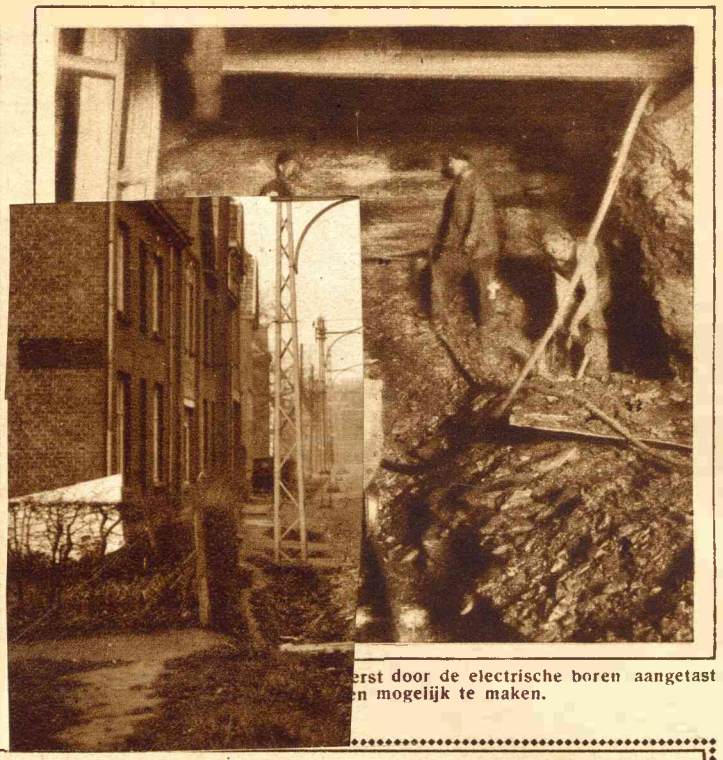

erst door de electrische boren aangetast
n mogelijk te maken.

NIJVER LIMBURG ONDER DEN GROND STAATSMIJN „EMMA"

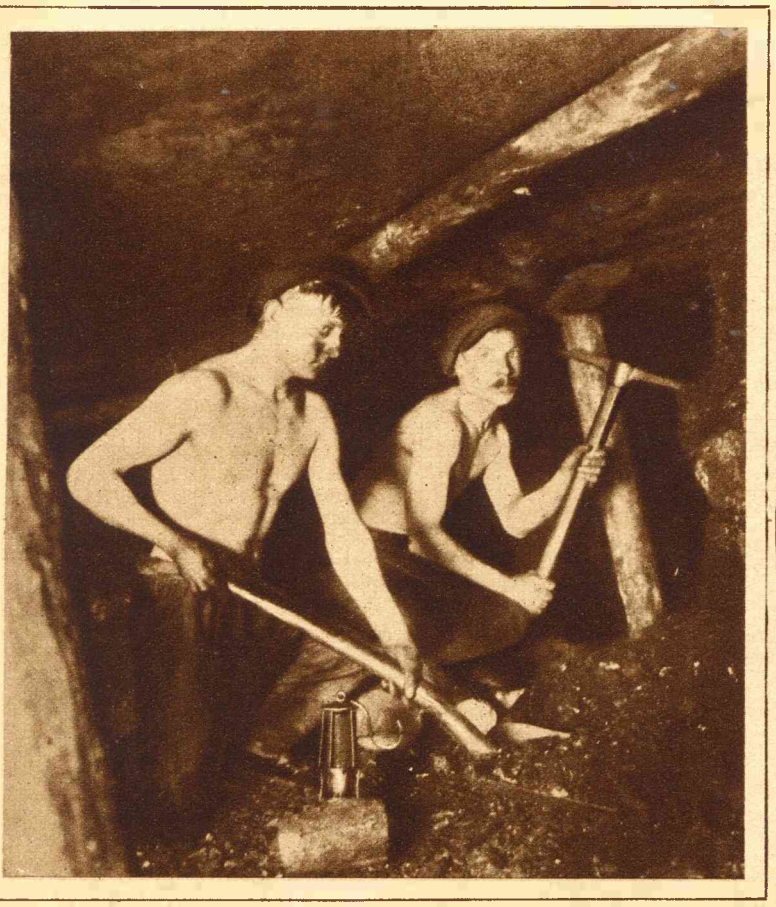

Twee mijnwerkers aan hun gevaarlijken en zwaren arbeid, het uithakken der kolen. Op den voorgrond de mijnlamp.

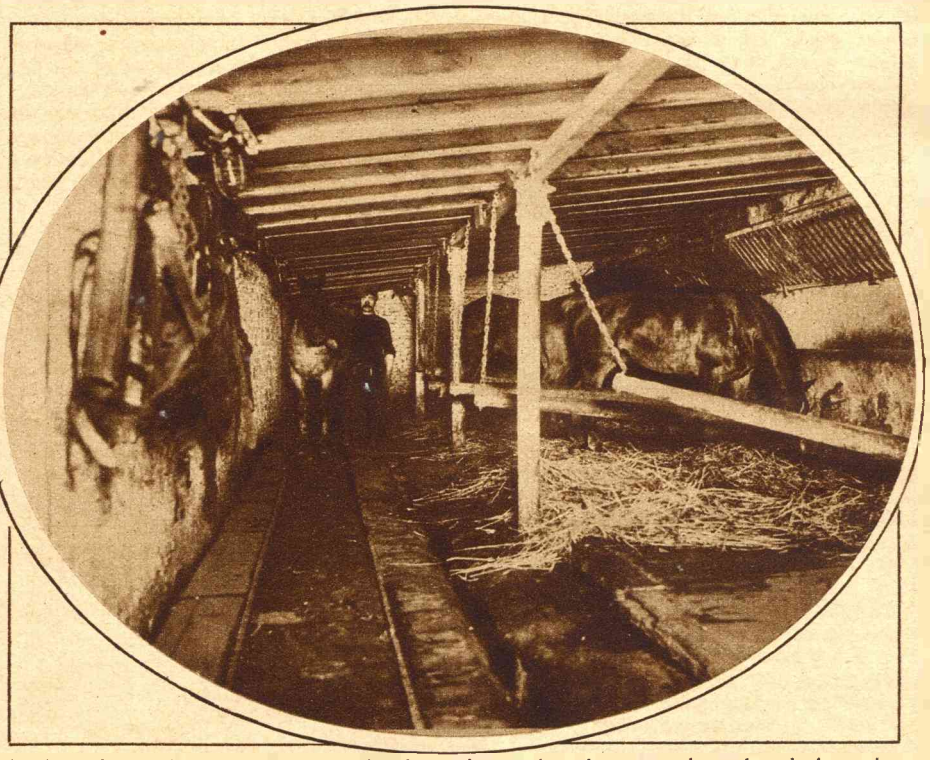

In de ondergrondsche stallen staan de viervoetige medewerkers gereed, om hun deel van den arbeid te aanvaarden.

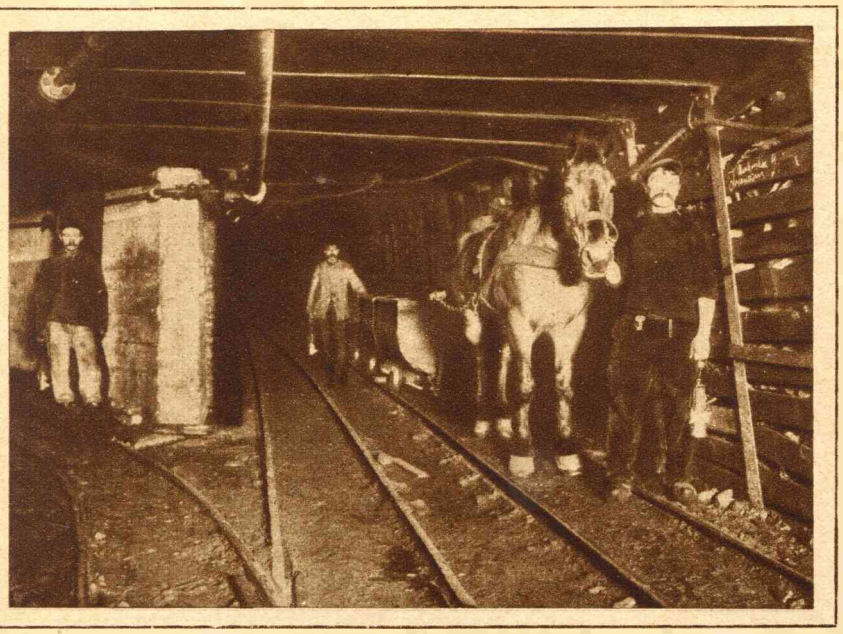

De gewonnen steenkolen worden in karretjes geladen, en door de paarden over de baan voortgetrokken.....

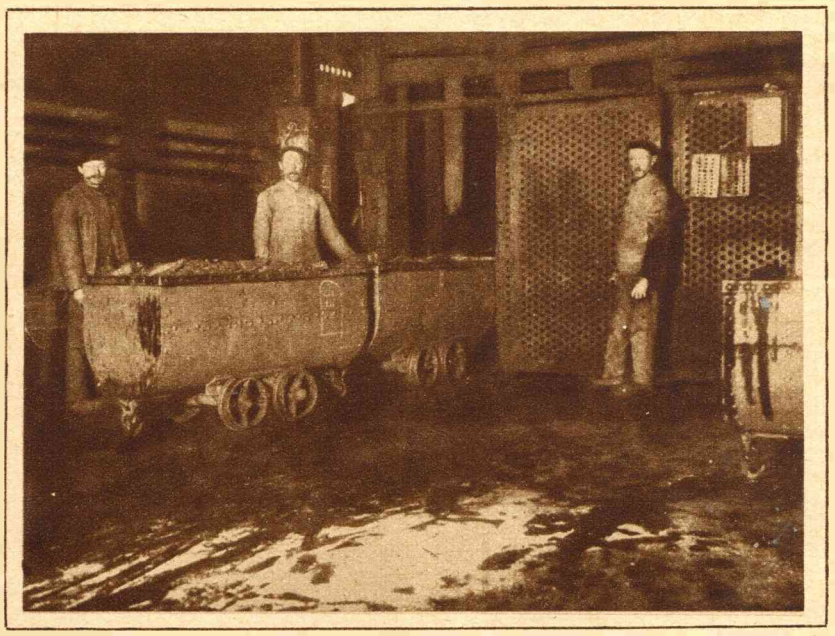

.....naar de lift, die ze boven brengt, waarna ze de wereld in gaan op de wijze als de titelplaat van dit nummer toont.

Of 't wintert of zomert, — een fiere verschijning
Is zoo'n zeilende tjalk langs Nederlands wei!
En altijd bekoort ons de teedere lijning
Van masten en wimpel, zoo hoog en zoo vrij!

Daar blinken in zonlicht de bollende zeilen,
Daar klotsen de golfjes langs boorden en boeg!
We willen wel graag bij den schipper verwijlen,
Waar wind en het water ons wiegende droeg!

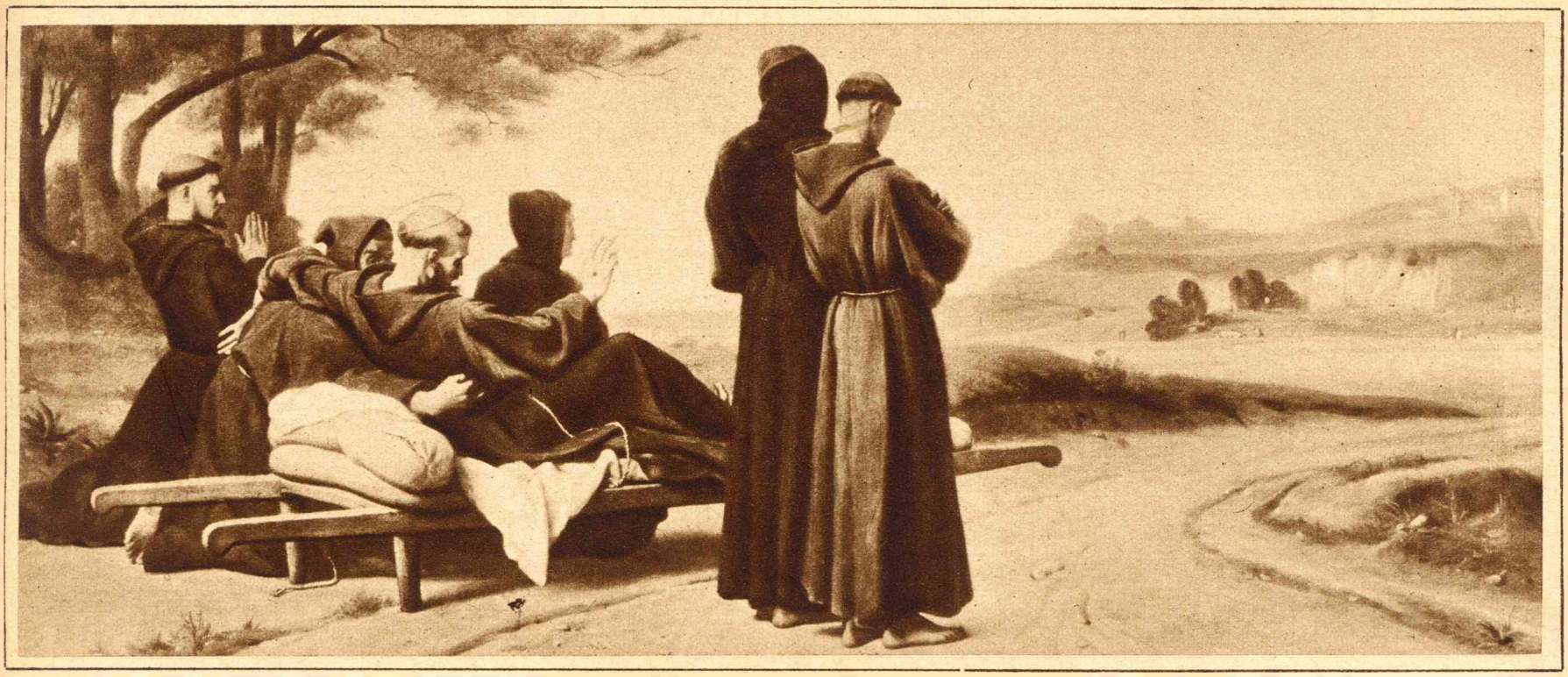

De H. Franciscus zegent stervende de stad Assisië. Deze reproductie naar een schilderij van F. Benouville (in het Louvre te Parijs) plaatsen wij naar aanleiding der viering van St. Franciscus' eeuwfeest, die nog op verschillende plaatsen in ons gewest voortzetting vindt.

HET GESTOLEN GELD

DOOR J. V.

Het gaat met visschen al juist als met mijn werkzaamheden," sprak mijn gastheer, terwijl hij zijn dobber in het water wierp van de breede sloot, die achter zijn tuin liep, „het geluk speelt er een belangrijke rol bij. Natuurlijk valt het niet te ontkennen, dat een detective over een behoorlijke dosis scherpzinnigheid en opmerkingsgave moet beschikken. Een kwestie van groot gewicht is echter : Waar moet men op letten ? Daar schuilt de groote moeilijkheid. Denk niet, dat men zijn aandacht moet schenken aan de hoofdzaken alleen ; veelal zijn het zaken van oogenschijnlijk bijkomstigen aard, die mij den weg wijzen. Aangezien echter het aantal kleinigheden en nevenomstandigheden dikwerf ongelimiteerd is, helpt de grootste oplettendheid soms weinig of niets, als het geluk niet een beetje de behulpzame hand reikt. Wat ik je nu vertel is reine theorie, doch als je je bezoek een paar dagen kunt verlengen, vermoed ik wel, dat de gelegenheid zich zal voordoen, dat je een blik in de praktijk werpen kan."

Nadat we eenige baarsjes hadden verschalkt, kwam het dienstmeisje den tuin inwandelen met de boodschap, dat er een dame was, die den heer Ronald dringend wenschte te spreken. Hij liet mij dus alleen zitten en begaf zich naar zijn spreekkamer. Na een half uur kwam hij terug en sprak :

„Laten wij de hengels voor vandaag maar opbergen. Ik heb een zaakje in handen, dat mij waarschijnlijk eenige dagen bezig zal houden. Als je lust hebt, dan kan je mij vanmiddag vergezellen, doch dan zal ik je eerst op de hoogte brengen van een en ander.

De dame, met wie ik zooeven een onderhoud had, begon mij in groote haast een eenigszins verward verhaal te doen. Zij was verschrikkelijk overstuur en had daar, zooals mij in den loop van ons gesprek bleek, alle reden voor. Nadat ik haar een weinig kalmeerend had toegesproken, ben ik door een reeks vragen het volgende te weten gekomen :

Haar man is sedert jaren boekhouder op een kantoor hier ter stede, dat weliswaar niet met zeer uitgebreid personeel werkt, doch waar desniettemin heel wat omgaat. De gelden, die binnen komen, worden dagelijks naar een safe deposit gebracht, maar wanneer het daarvoor wat laat is, worden ze soms in de brandkast op het kantoor geborgen.

De sleutels daarvan berusten steeds bij den procuratiehouder. Juist een week geleden is daar een diefstal gepleegd onder zeer eigenaardige omstandigheden. Des middags om bijna vijf uur werd nog een bedrag van twintig duizend gulden ontvangen. In het bijzijn van den procuratiehouder, borg de boekhouder het geld in een kistje en plaatste dat in de brandkast. Den volgenden morgen was het kistje leeg. Het bedrag werd gemist, toen de jongste bediende tegen twaalven naar de bank zou gaan. Dat gaf algemeene consternatie. Eerst vroeg de procuratiehouder aan den boekhouder of hij het geld er 's morgens misschien reeds uitgehaald had, daarna vroeg hij het overige personeel, doch niemand wist er iets van. Ten slotte werd de politie gewaarschuwd en dat heeft geleid tot een volledig politioneel onderzoek. Alle personen, van den chef tot de oude huisbewaarster, zijn aan een scherp verhoor onderworpen, doch het gelukte niet onder hen den dader te vinden. Men zocht naar sporen op den vloer en aan de brandkast, doch in de eerste plaats verloor dit grootendeels zijn waarde, omdat er reeds verschillende personen eenige uren verkeerd hadden en bovendien vond men bij het slot alleen vingerafdrukken van den boekhouder. Begrijpelijkerwijze betoogde deze, dat hij iederen dag vele malen daar wezen moet, doch steeds in tegenwoordigheid van den chef. Daar er evenwel geen persoon beter in de gelegenheid was om fraude te plegen dan de boekhouder en mogelijk ook om aan haar werk een air van activiteit te geven, ging de politie er toe over, den boekhouder in arrest te stellen.

Nu zal je beweren : als de man onschuldig is, zal zulks wel spoedig blijken ; maar ik weet, dat, wanneer op iemand de verdenking eenmaal komt te rusten, tallooze personen komen aandragen met getuigenissen om hem te bezwaren. Zoo is het ook hier gegaan. De jongste bediende is gaan verklaren, dat de boekhouder het kantoor verliet met een tasch onder den arm, iets wat slechts zelden of nooit voorkwam, daar nimmer eenige werkzaamheden thuis door hem verricht behoefden te worden. Een andere bediende weet zich nu te herinneren, dat de verdachte in de afgeloopen weken de sleutels der brandkast vaak nauwkeurig bekeek, als hij ze 's morgens van den chef ontving. De huisbewaarster verklaart, dat hij in de afgeloopen maand tweemaal 's avonds is teruggekomen. Meen nu niet, dat al die menschen den boekhouder vijandig gezind zijn, of den wensch hebben, hem zwart te maken, maar mijn ervaring leert mij, dat dergelijke verklaringen dikwijls gestimuleerd worden door de eindelooze ondervragingen der recherche-ambtenaren. Het is hun niet kwalijk te nemen. Zij bevinden zich voor een moeilijk geval. Was er geweld te constateeren geweest, waren er bijvoorbeeld sporen, dat de kast geforceerd was, dan zou er aanleiding bestaan verder te zoeken ; doch nu meent men den dader in het kantoorgebouw te moeten vinden.

De huisbewaarster is een oude vrouw, die ook aan een scherp verhoor onderworpen werd, doch daar de politie geen enkele verklaring van beteekenis van haar verkreeg en zij bovendien iemand van matige levenswijze, gebrekkige gezondheid en geheel zonder familie is, werd de verdenking van haar afgewenteld, maar werd daardoor des te sterker tegen den boekhouder, om wien zich het net van ware of verdichte bewijzen op de manier zooals ik je reeds vertelde, steeds nauwer weeft.

Zijn vrouw wil nu, dat ik den dader opspoor."

„Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan. De dader zal niet gauw te vinden zijn. Immers anders had de politie hem reeds lang gevat."

„Denk dat niet. Herhaalde malen is het mij gelukt, een misdadiger op het spoor te komen, die door de politie reeds voor onvindbaar verklaard was. Volgens mij letten zij niet genoeg op kleinigheden en pluizen zij de mogelijkheden, die iedere kleine aanwijzing geeft, niet voldoende uit."

„Dan kan je toch stellig niet op veel medewerking harerzijds rekenen. Ik vermoed, dat ze jaloersch wordt op je succes."

„Integendeel kan ik je zeggen, dat ik steeds op haar steun rekenen kan. Begrijp toch goed, dat ik er steeds op sta, dat mijn naam zoo min mogelijk genoemd wordt. Alle eer is dus voor de politioneele autoriteiten, die de zaak „geleid" hebben. Het is ongetwijfeld streelend voor de eerzucht in dagbladen geprezen te worden ; ten deele is er wellicht ook een goede reclame-zijde aan, maar vergeet niet, dat ik mijn werk in stilte moet uitvoeren en wanneer ik een zéér bekende persoonlijkheid zou worden, was het ongeluk niet te overzien ; bij iedere volgende gelegenheid zou het mij meer moeite kosten op de kritieke momenten onbekend te blijven."

„En hoe denk je de zaak nu te beginnen ?"

„Kijk eens hier. Vrij zeker treft dien boekhouder geen schuld. Hoewel comedie-spel van zijn vrouw natuurlijk niet uitgesloten is en de kans bestaat dat — ingeval haar man werkelijk schuldig is, doch dat geen voldoende bewijzen te leveren zijn — zij haar verzoek aan mij, om meer klaarheid in het geval te brengen, tot zijn verlichting meedeelt, meen ik op het oogenblik reeds vrij zeker te kunnen zeggen, dat de politie den verkeerde te pakken heeft. Ga vanmiddag maar eens met mij mee."

Onze eerste gang was naar het politie-bureau, waar Ronald dadelijk bij den commissaris werd toegelaten, die hem als een goeden vriend begroette. De man zat feitelijk met zijn handen in het haar en aanvaardde daarom de hulp, die hem geboden werd, gaarne, temeer daar hij van discretie verzekerd kon zijn.

Zeer breedsprakig somde hij de resultaten van het onderzoek op, die overeenstemden met wat de vrouw van den boekhouder had verteld. Waar hij

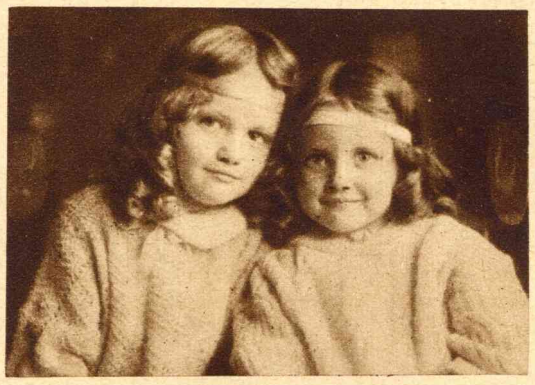

Kinderkopjes, gouden lokjes,
Mooie snoetjes, frissche toetjes,
En een lachend oogenpaar
Kijken helder, rein en klaar :
Zijn meer dan duizend schatten waard,
Grootste rijkdom op deez' aard.

G. Terlingen

vooral de aandacht op vestigde, was, dat de chef uitdrukkelijk had verklaard, dat hij tegenwoordig was bij het openen en sluiten der brandkast, die zoodanig geplaatst was, dat hij uit zijn privékantoor er steeds oog op kon houden door de deur, die toegang gaf tot het lokaal, waar het personeel werkte. Deze deur was in den regel open. Wanneer hij eens een onderhoud had, dat het personeel niet hooren mocht, sloot hij eerst de kast en dan de deur. De kast was niet meer open, dan strikt noodzakelijk was en de sleutels had hij meestal in den zak of op zijn schrijftafel liggen.

Toen wij weder op straat stonden en mijn vriend mij voorstelde nu eens naar het bewuste kantoor te gaan, kon ik mij niet weerhouden te zeggen: „Maar je zult er niet veel wijzer worden. Je hoort steeds hetzelfde verhaal."

„Daar heb je gelijk aan. Maar ik laat iedereen maar praten. Zoo bemerk ik heel wat. De commissaris is gewoonlijk een zeer kalme en zelfbewuste man. Nu was hij gejaagd en hij sprak druk. Daaruit besluit ik, dat hij zelf inziet, dat hij niet op het rechte spoor is."

Bij het binnentreden van het kantoorgebouw vroegen wij een kantoorbediende, die juist in het koffie-uurtje nog even een luchtje wilde scheppen, waar het privé kantoor was, doch toen hij zich omwendde, om het ons te zeggen, zag hij de huishoudster de trap opgaan en sprak hij: „Volgt u die vrouw maar, dan komt u er vanzelf." Wij volgden dien raad op en liepen de vrouw na, wie wij verzochten, ons aan te dienen. De deur van het privé kantoor stond open. De argus-oogen van Ronald gingen zoekend rond. Het scheen de gewoonte te zijn, dat de chef zich 's middags een eenvoudige lunch liet bereiden door de huisbewaarster en dat zij juist bezig was een klein tafeltje, dat in een hoek van het vertrek stond, weer af te ruimen. Naast dat tafeltje in een gemakkelijken stoel zat de chef met den rug naar ons toe. Toen zag ik, dat Ronald een oogenblik de oogen wijd open sperde: hij zag iets van belang. Dadelijk kreeg zijn gelaat weer de gewone, ietwat onverschillige uitdrukking. Ik keek in dezelfde richting en zag een bosje van drie sleutels liggen op de schrijftafel.

Deze waarnemingen hadden slechts enkele oogenblikken geduurd, want toen vroeg de vrouw aan den chef of hij ons kon ontvangen. Hij sprong overeind en zag ons reeds in de gang staan. Hij sprak, nadat hij op Ronald's visite-kaartje had gekeken: „Komt u binnen, heeren; ik hield juist een kleine siësta; dat heeft men op mijn leeftijd wel eens noodig."

Weer kregen we hetzelfde verhaal te hooren. Hij had den boekhouder steeds vertrouwd en deze had tot dusverre nooit dat vertrouwen misbruikt, hij was ijverig en correct. „Maar ja, mijnheer, hij is toch de eenige persoon, die het gedaan kan hebben. Ik voor mij geloof, dat het geld er reeds uit was, voor wij de kast sloten."

Ronald liet hem uitspreken, deed toen een paar vragen betreffende het overige personeel en zei tenslotte: „Die huisbewaarster heeft geen familie, niet waar; doch heeft zij geen kennissen, waarmede zij omgang heeft?"

„Ja, om de twee of drie weken gaat zij wel eens naar een vriendin, met wie zij in haar jeugd samen gediend heeft. Dat is een oude stakker, die zelden of nooit haar huis verlaat, omdat zij bijna niet meer loopen kan. Het is natuurlijk al te dwaas, om in die richting iets te willen vinden."

„Daar hebt u gelijk aan," merkte Ronald droogjes op, terwijl hij opstond, den chef voor zijn onderhoud dankte en met mij het vertrek verliet.

Op straat gekomen zeide Ronald tot mij: „Beste vriend, de zaak is voor mij in een zoodanig stadium gekomen, dat ik het noodzakelijk acht je naar huis te sturen.

Zoodra ik je weer mede kan nemen zal ik je waarschuwen."

Twee dagen gingen voorbij, zonder dat ik Ronald te zien kreeg, doch toen ik op den derden dag 's morgens aan mijn ontbijt zat, bracht de meid mij een briefje waarin stond, dat ik dien morgen omstreeks tien uur de courant moest gaan zitten lezen op de bank, die zich bevond bij het grasperk op het X-plein.

Een vreemde opdracht voorwaar! Enfin, mijn vriend zou er wel een bedoeling mee hebben. Ik was op den vastgestelden tijd aanwezig. Toen ik een kwartier daar gezeten had, vroeg ik mezelf af, wat dit toch te beduiden had. Er was niets bijzonders te zien. Op den hoek was een bankgebouw. Zou dat er iets mee te maken hebben? Ik raakte aan het mijmeren en lette goed op wat onmiddellijk om mij heen gebeurde. Peinzend volgden mijn oogen den glazenwasscher, die op een van de bovenverdiepingen heel rustig van raam tot raam klom en zijn werk verrichtte. Zoo'n man had geen zweem ie last van duizeligheid. Kijk, daar ging hij de ladder af; nu was hij weer op den beganen grond en greep een emmer schoon water; daarna verzette hij de ladder en zou juist weer naar boven gaan, toen plotseling vier politieagenten bij hem stonden, hem aangrepen en boeiden. Nog voor ik goed gezien had, kwam een auto aanrijden, stopte; de glazenwasscher werd erin gezet en voort ging het.

Ik stond perplex. Ik begreep, dat Ronald den glazenwasscher liet arresteeren in verband met den diefstal, maar hoe kwam hij daar toe? Langzaam ging ik huiswaarts en vroeg of mijn gastheer reeds teruggekeerd was. Hij was er nog niet. Hij bleef den heelen middag weg. Eindelijk tegen zes uur kwam hij opdagen. Ik bestormde hem met vragen. Zijn eenig antwoord was: „Ik ga mij nu even scheren. Na het diner zal ik je wel meer vertellen." Weg was hij.

Drie schutters — drie geslachten! De heeren A. Gerrits, grootvader, als koning, — A. Gerrits, vader, als officier, — en A. Gerrits, schutter te Grubbenvorst.

Afferden verheugt zich sedert eenigen tijd in het bezit van een nieuw postkantoor, dat wij wegens plaatsgebrek in de vorige nummers eerst nu den lezer kunnen voorstellen.

Daar hoorde ik, dat er iets in de brievenbus gedaan werd; ik ging erheen. Het was het avondblad; ik sloeg het open en mijn oog viel dadelijk op een bericht, waarboven in groote letters stond: Diefstal bij de firma B. opgehelderd. De daders gearresteerd. Het geld nog grootendeels aanwezig. Boekhouder onschuldig.

Het bericht zelf vermeldde, dat dank zij het doortastend optreden der politie onder leiding van den commissaris K. het spoor gevonden was. De naam Ronald kwam er niet in voor.

's Avonds sprak mijn vriend: „Nu zal ik jou eens vlug vertellen, hoe ik dat uitgezocht heb. Het was heusch erg eenvoudig. Je hebt misschien de sleutels op tafel zien liggen in het privé-kantoor. Welnu, als de chef een dutje deed, was het voor de huisbewaarster, die de tafel afruimde, gemakkelijk genoeg even de sleutels mee te nemen en bij haar volgende binnenkomst weer neer te leggen. In dien tusschentijd konden er wasafdrukken van de sleutels gemaakt worden.

Ik heb mij toen op de hoogte gesteld van den naam en het adres van die vriendin, die een weduwe was. Door het bevolkingsregister te raadplegen kwam ik er achter, dat zij een zoon had, die glazenwasscher was bij een groote onderneming alhier. Op het kantoor van die glazenwasscherij hoorde ik, welke wijk van de stad zijn arbeidsterrein was en uit de abonnementslijsten bleek, dat hij wekelijks bij de firma B. de ramen lapte. Ook kon men mij zeggen, dat hij er dien dag juist zou werken. Ik ben toen naar de firma B. gegaan en heb, terwijl ik op straat stond, geconstateerd, dat de glazenwasscher zonder een emmer mee te nemen geruimen tijd binnen vertoefde. Hoewel dit mij nog geen zekerheid gaf, werd mijn vermoeden toen reeds sterker, dat ik op het goede spoor was. Gaarne had ik toen terstond een huiszoeking bij hem gedaan; doch toen ik den commissaris opbelde om assistentie, wenschte deze tot den volgenden morgen te wachten. Ik denk, dat hij vrees had voor een tweede arrestatie, die even weinig licht gaf als de eerste.

Vanmorgen om acht uur kreeg ik twee agenten mee. In de woning gekomen viel mijn oog dadelijk op een bankschroefje, dat in den hoek van de keuken stond. In een van de kastjes vond ik in een sigarenkistje, een kluit was, vier nieuwe sleutels, waarvan er een gebroken was en die alle de duidelijkste sporen droegen, dat er op gevijld was. Hoe wij verder ook zochten, geld konden wij nergens vinden. Doch mijn vermoeden was zekerheid geworden. Eerst belde ik de glazenwasscherij op om te weten te komen, waar ik den glazenwasscher thans kon vinden, daarna deelde ik den commissaris den gang van zaken mee en verzocht hem om nog vier man. De eerste twee had ik in de woning achter gelaten om te voorkomen, dat een der huisgenooten den boel kon bederven. Tevens verzocht ik hem een huiszoeking te willen doen verrichten bij de weduwe, die de vriendin was van de huisbewaarster en ten derde verzocht ik hem de laatstgenoemde te doen arresteeren. De commissaris heeft al die zaken inderdaad schitterend verricht; ik kan niet anders zeggen, dan dat de politie zeer actief geweest is.

Zoo kwam het dat hedenmorgen ongeveer tegelijkertijd twee arrestaties en een huiszoeking plaats hadden. De feitelijke dader was een slimme vos. Hij hield vol onschuldig te zijn. Deze houding had hem kunnen redden, want de huiszoeking bij zijn moeder had geen resultaat opgeleverd.

Maar de huisbewaarster viel gauw door de mand. Het was uit den aard der zaak een goede, oude ziel, die haar heele leven gesloofd had om wat geld voor haar ouden dag bijeen te krijgen. Daarvoor had zij op advies van haar vroegeren patroon Russische effecten gekocht, die na den oorlog alle waarde verloren hadden. Haar kalmen ouden dag zag zij vervliegen en de droefheid daarover maakte haar vatbaar voor de plannen, die haar voorgespiegeld werden. Zij duidde de plaats aan, waar het geld te vinden was en vertelde tevens, dat afgesproken was om niets buitensporigs te doen, dat de aandacht op de daders kon vestigen. Eerst over eenige maanden zou men het geld gebruiken.

Toen de man hoorde, dat het geld gevonden was, kon hij natuurlijk niet meer volhouden zoo kon het avondblad ons nog melden, dat alle medeplichtigen bekend hadden.

Het heeft weken geduurd eer de sleutels in orde waren. Herhaaldelijk heeft hij ze geprobeerd en eenmaal zelfs nog met het origineel vergeleken. 's Avonds kwam hij, maakte de kast open, nam het geld er uit, had ruimschoots den tijd om alle sporen uit te wisschen en zou waarschijnlijk nimmer gepakt zijn, als het toeval niet gewild had, dat wij juist op het oogenblik op het kantoor kwamen, dat de sleutels half onbewaakt lagen."

Onze Spinnewebrebus

De oplossing was:

Limburg in Beeld, het beste geïllustreerde Weekblad

Na loting onder de goede oplossers wonnen de prijzen:

f 10.— Mej. M. v. d. Meulen, Treebeekstraat 119, Treebeek.

f 5.— F. Bergmeijer, Heufken-kolonie, Besedellenstraat 40, Brunssum.

f 2.50 C. Cortenbach, America bij Venlo.

Een nieuwen rebus met tal van fraaie prijzen zal voorkomen in ons nummer van a.s. week

De Vrouw en Haar Rijk

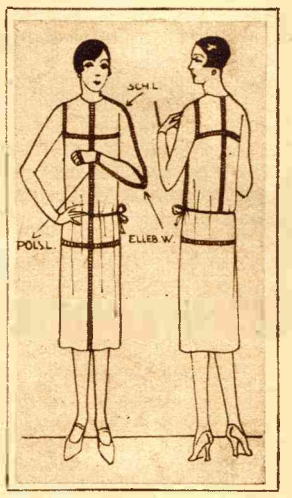

BERICHT — Wij stellen onze lezeressen in de gelegenheid, van onze mode-ontwerpen naar maat geknipte patronen te betrekken tegen zeer matigen prijs. Men neme daarvoor nauwkeurig de maat op de volgende wijze. Voordat men de maat gaat nemen, bindt men een bandje om de taille, waardoor men de juiste lengte van voor-, zij- en ruglengte af kan meten. Bovenwijdte. De geheele bovenwijdte wordt genomen over het breedst van den rug. (volg het voorbeeld.) De Taillewijdte. De taillewijdte wordt genomen strak om de taille. Heupwijdte. De heupwijdte wordt genomen 15 c.M. onder de taille, vooral niet te strak. Voorlengte. De voorlengte wordt genomen vanuit den hals tot het bandje. Zijlengte. De zijlengte wordt genomen vanuit het oksel tot het bandje. Ruglengte. De ruglengte wordt genomen vanuit den rugwervel tot het bandje. Schouder-. elleboog- en polslengte, waarbij men steeds den centimeter bij den hals laat liggen (volg voorb.). Elleboogwijdte. Hierbij houdt men den arm gebogen, daar anders de mouw te nauw zou kunnen worden. Polswijdte. Vuistwijdte. Armsgatwijdte. Heele lengte. De geheele lengte van japon of mantel wordt vanuit den hals gemeten. Met het maatnemen gelieve men nauwkeurig op het voorbeeld te letten. De maten gelieve men bij bestelling van een patroon met het nummer van het gewenschte model duidelijk op te geven aan „Het Patronen kantoor", Postbus no. 1. Haarlem. onder bijvoeging van het bepaalde bedrag in postzegels. Men verwijze daarbij naar den naam van dit blad. Binnen enkele dagen volgt dan franco toezending van het patroon. Nr. 84 f 0.90. nr. 85. japon f 0.90. mantel f 0.85. nr. 86 f 1.—. nr. 87 f 1.—. nr. 88 f 1.10. nr. 89 f 0.95.

VOOR DEN WINTER.

No. 84. Een overblousende mantel van velours-royal, waarvan de mouwen in raglan model zijn geknipt. De garneering bestaat uit een grooten kraag, manchetten en breeden bontrand onderaan van gekruld, grijs bont.

No. 85. Wijde raglan mantel van zwaar velours de laine, welke gegarneerd wordt door kraag, manchetten en lange revers van zibeline.

No. 85 a. De japon is van beige travers. Een zijden galon vormt kraag, sluitbies, manchetten en strik op den linker schouder. Een breede ceintuur van peau de suède voltooit het toilet.

No. 86 is een japon van mispelkleurige popeline. De mouwen zijn nauwsluitend en eindigen op een smal manchetje van witte crêpe de chine. De kraag, welke open en gesloten gedragen kan worden, is gevoerd met witte crêpe de chine.

No. 87. Zeer chic opgevatte mantel van beige velours de laine, gegarneerd met grooten kraag, manchetten en breeden band van zibeline. Een breede ceintuur van bewerkt leer geeft dezen mantel een bijzonder cachet.

No. 88. Een zeer moderne japon, met losse „bolero" beide van donkerblauwe rips. Het rokje is in vorm geknipt en evenals de bolero omboord met zijden tres. Deze laatste heeft géén kraag doch wordt gegarneerd door den kraag van de wit zijden blouse, welke hierbij gedragen wordt. De verdere garneering bestaat uit een zwart zijden Cavalière en een breede lak-ceintuur.

No. 89 is een „Robe-manteau" van hazelnootkleurig amazone laken, welke met biberette bont is gegarneerd. De puntmotieven op het rokje worden door middel van zijden tres verkregen, zoo ook het vestje, dat, wanneer de kraag open gedragen wordt, zichtbaar is. Een peau de suède ceintuur in de kleur van het bont zal op deze robe bijzonder voldoen.

EEN EN ANDER OVER „ARTISJOKKEN".

In een vorig nummer vestigde ik de aandacht op „aubergines" voornamelijk omdat ze zooveel voor de winkelramen te zien zijn. Maar niet alleen viel mijn aandacht op „aubergines", toen ik door de straten onzer stad wandelde, eveneens op „Artisjokken". Hoewel dit geen dagelijksch gerecht is, ben ik overtuigd, dat bij vele lezeressen de gedachte opgekomen is bij 't zien van deze vruchten: 'k zou niet weten, hoe ze bereid moesten worden. En dit niet-weten is oorzaak, dat velen nooit genoemd gerecht in huis gehad hebben. 't Is een fijn gerecht, dat bij uitgebreidere, feestelijke maaltijden als tusschen schotel gegeven kan worden.

ARTISJOKKEN MET MOUSSELINE SAUS.

2 artisjokken (groote).
Zout.
60 gr. boter.
20 gr. bloem.
3 à 4 d.L. artisjokkenwater.
2 eierdooiers.
Wat room.
2 eiwitten.
Citroensap.
Zout.
Peper.
Bereiding:
Ontdoe de artisjokken van de punten der bladeren, snijd den steel bij den stronk af en kook de artisjokken in water met zout, gedurende 1½ à 2 uur. Neem ze met een schuimspaan uit het nat, laat ze uitlekken en plaats ze op een schaal.

Presenteer er Mousseline-saus bij.

Mousseline saus:

Roer 35 gram van de boter met de bloem tot een gladde massa, vroeg er langzamerhand steeds roerende het artisjokkennat bij en laat de saus 5 à 10 minuten doorkoken. Maak de saus op smaak af met wat room, een weinig citroensap, zout en peper. Klop er vóór het opdoen de rest der boter bij kleine klontjes door, maar zorg, dat de boter niet uitsmelt. Voeg de warme massa voorzichtig, goed roerende bij de eierdooiers en vermeng de saus luchtig met stijfgeslagen eiwit.

ARTISJOKKENBODEMS MET WITTE WIJNSAUS.

6 artisjokken.
Zout.
25 gr. bloem.
30 gr. boter.
2 d.L. artisjokkennat.
Beetje room.
1 d.L. witte wijn (Graves).
Sap van ½ citroen.
Peper.
1 eierdooier.
Bereiding:
Schil de groote artisjokken af, zoodat alleen het binnenste (fond) overblijft óf gebruik een blik fonds d'artichauds ervoor.

Kook de versche fonds d'artichauds gaar in water met zout, gedurende 1½ uur. (Die uit blik zijn gaar en kunnen eenvoudig afgegoten worden).

Roer boter en bloem tot een gladde massa, voeg hierbij steeds roerende het artisjokkennat en laat de saus gaarkoken gedurende 10 minuten. Maak de saus op smaak af met wat room, 1 d.L. witten wijn (Graves), het sap van ½ citroen, peper en zout. Stoof in deze saus de fonds d'artichauds gedurende ongeveer 20 minuten.

Doe de fonds op een verwarmden schotel, maak de saus voorzichtig af met 'n eierdooier en giet de saus over de groenten.

ARTISJOKKEN MET WITTE SAUS.

6 artisjokken.
1 keelzwezerik.
25 gr. bloem.
30 gr. boter.
2½ d.L. bouillon van den zwezerik.
Peterselie.
Foelie.
Laurierblad.
Ui.
Zout.
Citroensap.
Truffels.
12—16 fleurons.
Een beetje witte wijn.
1 eierdooier.
Bereiding:
Schil de groote artisjokken af, zoodat alleen 't binnenste (fond) overblijft en kook dit gaar in water met zout gedurende 1½ uur.

Wasch in dien tijd den zwezerik, blancheer dien, dat wil zeggen, zet hem op met koud water, breng hem aan den kook, giet hem dan af en zet hem opnieuw op met koud water. Voeg dan de kruiden toe als: zout, paar takjes peterselie, foelie, paar grove stukken in laurierblad en kook hem gaar.

Verwarm roerende boter en bloem tot een gladde massa, voeg er langzamerhand, steeds roerende bouillon van den zwezerik bij en laat de saus gedurende ongeveer 10 minuten doorkoken; maak de saus af met een paar druppeltjes citroensap en laat in deze saus de fonds d'artichauds stoven.

Neem van den zwezerik het vet en de vellen af en snijd hem in nette plakken.

Dien de fonds op, op een verwarmden vleeschschotel, leg op elke fond een plak zwezerik en hierop een schijfje truffel.

Maak de saus af met witten wijn en een eidooier en giet dezen over de fonds.

GEVULDE ARTISJOKKEN.

6 artisjokken, 1 ons kalfsgehakt, Peterselie, Boter, 2 tomaten, Zout.

Bereiding:

Schil de artisjokken af, zoodat alleen 't binnenste (fond) overblijft, en, kook dit gaar in water met zout gedurende 1½ uur.

Maak het gehakt aan met wat zout, peper, worst en fijngehakte peterselie. Smoor deze farce met 'n weinig boter gaar. Hol de fonds een weinig uit, vul deze met het mengsel, zoo dat er een kopje boven uit steekt. Strooi er wat paneermeel over, leg er wat klontjes boter op en plaats ze in een vuurvasten schotel.

Wasch de tomaten, snijd deze tot plakken, leg deze om de fonds d'artichauds en bak ze in den vuurbasten schotel mee in de boter.

Strooi op de tomatenplakken juist voor het opdoen wat peterselie en druppel er desgewenscht wat citroensap op.

CATHARINA.

Buitenlandsche Kroniek

De bekende Russische oppositie-leider Trotzky zal waarschijnlijk tot gezant te Berlijn worden benoemd.

Op Kerstmis werden te Southwark acht paartjes tegelijk in het huwelijk verbonden. Men ziet de bruidjes en bruidegoms het register teekenen na de ceremonie in de kamer, waarin, naar men meent, „Kleine Dora" uit het beroemde boek van Charles Dickens geslapen heeft.

Kardinaal Magliene, pauselijk internuntius en Doyen van het corps-diplomatique, verlaat het Elysée na President Doumergue van Frankrijk zijn persoonlijke nieuwjaarswenschen en die der vreemde gezanten te Parijs te hebben aangeboden.

De negentienjarige beeldhouwer A. Giacomantonie ontving voor den kolossalen door hem vervaardigden Beethoven-kop een honorarium van 1000 dollar. Het beeld zal bij het eeuwfeest van Beethoven in 1927 door den kooper Mr. Sodero ten geschenke worden gedaan.

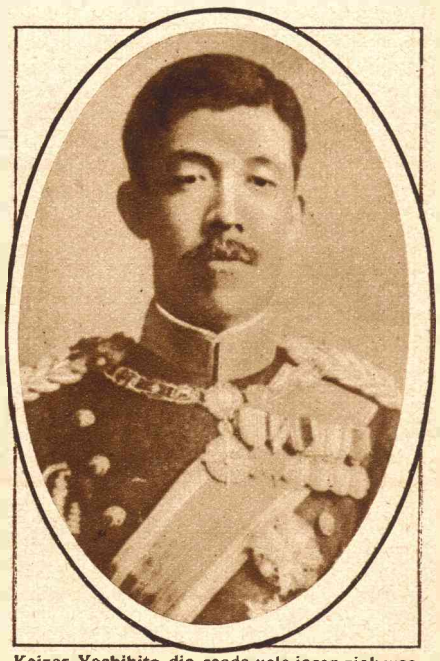

Keizer Yoshihito die reeds vele jaren ziek was, is in den ouderdom van 47 jaar overleden. Kroonprins Hirohito die in 1921 tot regent werd benoemd, volgt zijn vader op en is de 124ste Keizer uit één geslacht. Een der laatste foto's van den pas gestorven Keizer.

* *

Een dertigtal dwergen, die optreden in een Londensch circus aan het Kerstmaal. De reus van het circus speelt voor kellner.

Eenige Zeeuwsche dansers in hun nationaal costuum brachten een bezoek aan Londen en ondervonden van de zijde van het Engelsche publiek een buitengewone belangstelling. Onze foto toont hen bij het verlaten van het Liverpoolstreet station.

De Laatste Bladzij

HAAR BESTEMMING.

„Hè mannie, ik vind 't heerlijk, dat je zoo in je schik bent met die vulpen, die ik je voor Kerst heb gegeven. Heb je ze al eens geprobeerd? Weet je wat — probeer eens, er 'n chèque mee te schrijven — voor 'n nieuwe japon."

FAMILIETROTS.

Parvenu (die juist in den adelstand verheven is, bij de deur tot zijn zoon): „Ga jij voor, mijn jongen! Jij hebt een adellijken voorvader, ik niet."

ZIJ KENDE HAAR.

Mevrouw (tot haar dienstmeisje, dat zooeven een nieuwen dienst gekregen heeft): „Wat, heeft mevrouw Jansen je toch genomen, hoewel je het maar vier weken bij me hebt uitgehouden?"

„Ja, want zij kent u!"

HET NUT ER VAN.

„Tom, weet jij ook waar de huid van een kat toe dient?"

„Ja meneer."

„Wel, waar wordt ze dan alzoo voor gebruikt?"

„Om de kat warm te houden, meneer."

NOG NIET VERSLETEN.

Voor de zooveelste maal moesten de bezoekers weer de zelfde plaat op de gramofoon aanhooren. En er werd een zwak protest gewaagd.

„Wordt u die plaat niet moe? Waarom neemt u niet eens 'n andere?"

„Waarom zou ik? Deze is immers nog heel goed!"

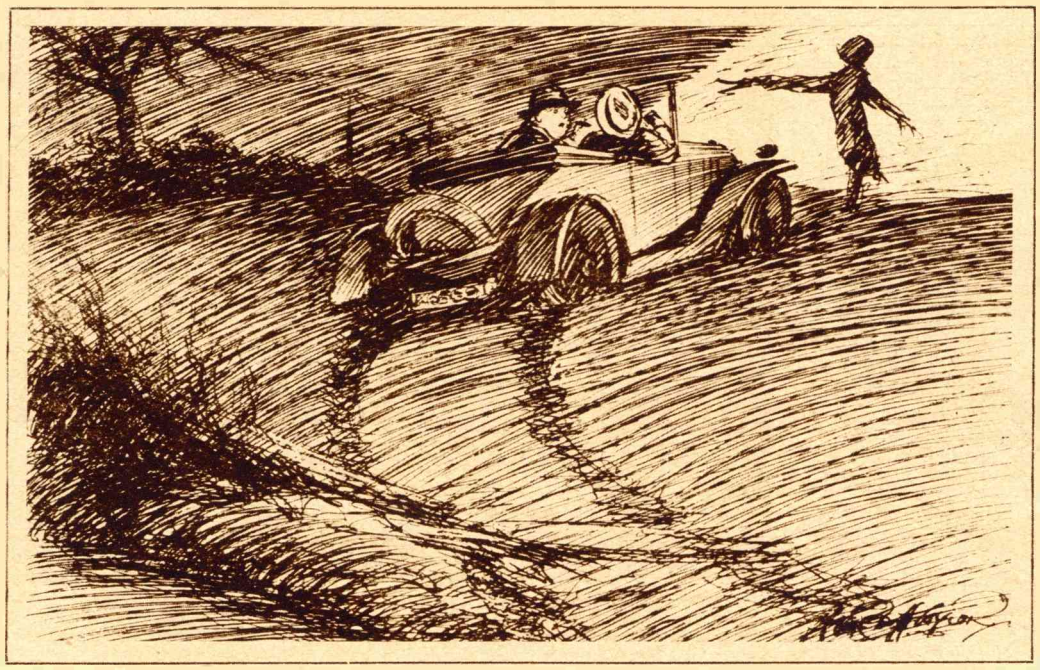

„Zou jij gedacht hebben, dat het hier zóó druk was, dat zoo'n nare verkeersagent je zoolang ophield?" *(London Opinion.)*

AL MAAR DIKKER.

Oma heeft haar kleinzoontje al haar vroegere foto's laten zien, van toen ze nog een zeer slank meisje was, tot de laatste, die haar tegenwoordige omvangrijke persoonlijkheid weergeeft.

„O oma", zegt de jongen ten slotte, „en hoe veel dikker moet u nou nog worden, eer u heelemaal klaar bent?"

RAAK.

Boer: „Wat is dat voor een mormel van een hond, dat je daar bij je hebt?"

Student: „Een kruising van een boer en een aap."

Boer: „Zoo, dan is het familie van ons allebei."

NIET VEEL BIZONDERS.

Hij: „Waar denk je aan, Lies?"

Zij: „O, niet veel bizonders."

Hij: „Waarom denk je niet aan mij?"

Zij: „Ik dacht aan jou."

OOK 'N BRUILOFT.

„M'n moeder heeft gisteren haar gouden bruiloft gevierd.

„Maar Dina, en je vader is al zoo lang dood!

„Ja, dat was wel sneu, dat hij er niet meer bij was."

DE MANIER!

„Mijn vrouw geniet meer dan eenig ander van iederen roman dien ze leest."

„Hoezoo?"

„Wel, ze begint in het midden en dan is ze niet alleen nieuwsgierig naar 't einde, maar ook naar 't begin."

BESCHEIDEN.

„Jij bent de mooiste vrouw van de wereld!"

„O lieveling, wat heb jij toch een goed oordeel!"

DAAROM!

„Heb je wel eens opgemerkt, dat populaire liedjes nooit lang populair blijven?"

„Ja — daarom zijn ze natuurlijk populair."

COMPLIMENT.

„Toen ik pas begon, had ik niets anders dan m'n intelligentie."

„O, ik heb nooit geweten dat je zonder iets begonnen bent."

EEN ANDERE FACULTEIT.

Kokette oude vrijster: „Raad toch eens, hoe oud ik ben, professor."

Professor: „Mijn vak, juffrouw, is de rechtsgeleerdheid, en die heeft met de oudheidkunde niets te maken."

HET VERSCHIL.

„Onze burgemeester, da's 'n beste," vertelde de eene boer aan den anderen. „Hij heeft pas z'n zilveren feest gevierd en we hebben een zilveren ketting voor hem gekocht."

„Wat je zeit!" verbaasde zich de ander. „Die van ons laten we altijd los loopen."

ALLES WORDT GEVAARLIJK.

De gevaren van het microben en bacillen overbrengende kussen zijn al sinds lang van verschillende zijden betoogd, en nu is dezer dagen ook de schrijver van eene te Brussel uitgegeven verhandeling komen waarschuwen tegen handdrukken.

Een handdruk, zegt die wijze heer, is hoogst gevaarlijk. Het is niets anders dan ruilen over en weêr van schadelijke microben, van welke er 80,000 wonen op elken halven duim der oppervlakte van de hand.

Vooral gevaarlijk, zoo zegt de schrijver, zijn de handdrukken van geneesheeren, heelkundigen, ziekenverplegers, verpleegsters, kappers, slagers, worstfabrikanten, leerlooiers, enz.

De minst gevaarlijke personen zijn metaalarbeiders, omdat het oxydeeren van het metaal in zekeren zin antiseptisch werkt op de huid.

Zou het gevaar niet van de slecht gemeende, slappe handdrukken komen?

VERONTWAARDIGING.

Boos kwam de oude heer op het huisje toeloopen, waar moeder de vrouw bij haar deur stond.

„Is dat uw jongen daar?"

„Ja meneer."

„Nou, die heeft me daarnet met een grooten bonk steenkolen achterna gegooid!"

De moeder schudde bekommerd het hoofd.

„Och ja meneer, die jongen beseft niet, hoe duur de kolen zijn tegenwoordig!"

VAN HETZELFDE.

Meneer Rockwell was juist in het gelukkige bezit gekomen van twee baby's, toen hij een der vriendinnen van zijn echtgenoote ontmoette.

„Wel gefeliciteerd!" zei ze. „Ik heb gehoord, dat je een tweeling hebt gekregen."

„Dank je vriendelijk," antwoordde hij opgewekt, „en van hetzelfde!"

GEVOLGTREKKING.

Wielrijder (tot anderen, die vegetariër is en in een weiland valt): „Zeg, amice, we rijden nauwelijks een uur, en je wilt al ontbijten?"

VOORSPOEDIGE GROEI.

„Zeg, visschen, groeien die hard?"

„Nou en óf! M'n vader heeft er eens een gevangen, die is 'n heel stuk grooter geworden iederen keer, dat hij er van vertelt!"

GEWOONTE.

Baas: „Kereltje, wat kan jij veel eten, zooiets heb ik nog nooit gezien."

Leerling: „Ja baas, dat komt door de praktijk; ik heb mij al van mijn jeugd af in 't eten geoefend."

NOOIT GOED.

Op het laatste oogenblik kwam een aangeschoten passagier den coupé binnenstrompelen, waar een keurig nette, stille meneer alleen zat.

„Zag je me binnenkomen?" vroeg hij, met een ruzieachtigen klank in z'n stem.

„Ja, ja zeker," haastte de ander zich vriendelijk toe te stemmen.

„Ken je me?"

„Neen — neen meneer."

„Zoo! En hoe wist je dan, dat ik 't was, hè?"

DUBBELZINNIG.

„Waarom draag je toch altijd korte broeken, jongen?"

„Uit zuinigheid: Draag ik ze lang, dan draag ik ze kort: draag ik ze kort, dan draag ik ze lang!"

EENSGEZINDHEID.

„Waar zou onze jongen dat scherpe verstand toch van hebben?" opperde de trotsche moeder.

„Van jou natuurlijk!" zei de vader.

„Lieve hemel, dat's wel een wonder, dat wij 't dan eens zijn".

„Ja — want ik heb m'n verstand nog."

DE VRIENDELIJKE CONDUCTEUR.

Paul was naar de groote stad geweest en wat hem daar 't meest geïmponeerd had, dat was de vriendelijkheid van den tramconducteur.

„Ik ga in de tram zitten met m'n beenen wijd uit mekaar hè, en toen kwam de conducteur en die zag natuurlijk, dat ik moe was en dadelijk zeit-ie: Jij moest eigenlijk een tram hebben voor jou alleen — dat zeit-ie!"

DE GOEIE ZIEL.

„U hebt hier 'n postzegel van twintig opgeplakt en het hoefde maar vijftien te wezen," zei de meneer van het postkantoor.

„Nou, de rest mag u dan houden, omdat het Nieuwjaar is," zei het vriendelijke vrouwtje!

JAMMER.

„Wat zit er in dat postpakket, man?"

„Een trommel voor Jantje van tante Alida. Jammer genoeg is ze onderweg stuk gegaan, goddank!"

KOOKKUNST.

Hij: „Hoe lang heb je dan de visch laten koken?"

Zij: „In het kookboek staat: een uur; maar omdat het maar een halve karper was, heb ik 'm ook maar 'n half uur laten koken!"

VRIENDELIJK.

Zij hadden getwist. „Ik zal niet zeggen, dat het huwelijk heelemaal een hel is," riep hij boos, „maar sommige menschen zijn dan toch heel wat fortuinlijker in wat zij daarbij krijgen dan anderen."

Zij lachte geïrriteerd. „Je hebt volkomen gelijk," zeide zij. „Je hebt bijvoorbeeld mij gekregen, maar ik — niets meer dan jou."

EEN TRUC IN SCHOOL.

Hoofd der school: „Zeg, de schoolopziener was bijzonder tevreden over je klasse en ik moet je gulweg bekennen, dat ik niet weinig verwonderd was, hoe zelfs bij tamelijk moeilijke vragen alle kinderen den vinger opstaken en, wat meer zegt, iedere jongen, dien je de vraag deedt, 'n goed antwoord gaf."

Onderwijzer: „Wil ik u eens zeggen, hoe de vork in den steel zat?"

Hoofd der school (benieuwd): „Laat hooren!"

Onderwijzer: „Heeft u niet opgemerkt, dat eenige leerlingen de linker-, en eenige de rechterhand omhoog hielden?"

Hoofd der school: „Neen, dat is mij niet opgevallen."

Onderwijzer: „Daar zat 'm juist de kneep. Zij, die het *niet* wisten, moesten volgens afspraak de linkerhand omhoog houden. Maar houd 't voor u, alsjeblieft."

OPTIMISME.

A.: „Wat zet jij toch 'n bedenkelijk gezicht?"

B.: „Och, ik prakkezeer me dol, welken naam ik aan mijn villa zal geven!"

A.: „Wat? Heb jij een villa?"

B.: „Neen, maar een lot in de loterij, en als daar de honderdduizend op valt koop ik er een."

GALANT.

Vrouw des huizes: „Wat hebt u met mijn dochter zoolang te spreken gehad?"

Jongmensch: „We zijn doende geweest om van u een flinke schoonmoeder te maken."

VERSTROOID.

„Waar ga je zoo haastig naar toe?"

„O, denk eens aan, vanmorgen heb ik in der haast de bedden bijeen gebonden en naar den lommerd gebracht. En nu valt het mij juist in, dat mijn Hans er nog in ligt!"

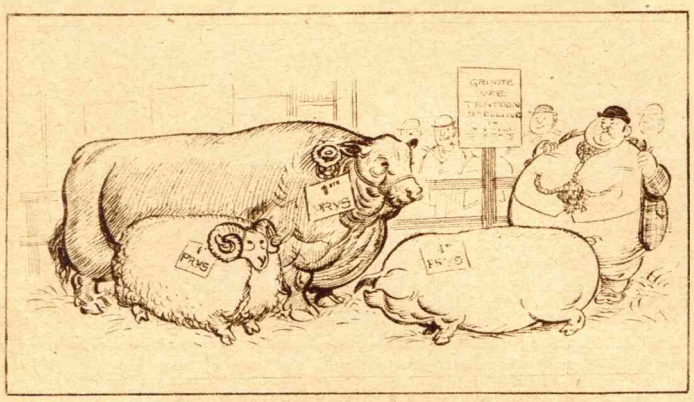

Het velte der aarde. *(London Opinion.)*

„Goeden morgen, mevrouw — leuk u te ontmoeten — en hoe vindt u m'n man z'n nieuwen overjas?" *(London Opinion).*